

Hồi 18

Đối Diện Di Tâm

Lục Tần bưng chén rượu chìa đến trước mặt Trương Quảng, nhưng lúc đó Trương Quảng mãi nhìn Tiểu Huệ.

Lão Lục phải lên tiếng:

- Trương công tử.

Trương Quảng giật mình nhìn lại giả lả cười:

- Lục tôn giá muốn nói gì?

- Lão Lục kính công tử một chén.

- Đa tạ... Đa tạ...

Lục Tần mỉm cười. Lão dốc chén rượu uống cạn.

Trương cũng bắt chước lão.

Đặc chén xuống trước mặt Lục Tần nói:

- Trương công tử thấy Tiểu Huệ có gì lạ mà nhìn chăm chú vậy.

Trương Quảng khoát tay:

- Không có gì lạ cả... Nếu như Tiểu Huệ không được ông trời ban cho nhan sắc thì chắc hẳn tại hạ không nhìn như vậy đâu.

Nàng đỏ mặt nguýt chàng.

Tiểu Huệ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Nữ nhân có nhan sắc sẽ lụy về nhan sắc.

- Hay... Sao chàng lại nói vậy... Nữ nhân nào mà không muốn mình là trang mỹ nữ nào. Nói cho ta biết coi.

- Nữ nhân thì chẳng ai muốn mình xấu cả. Tiểu Huệ chỉ muốn nói nhan sắc sẽ làm cho mình khổ.

- Nhưng không có nhan sắc sẽ còn khổ hơn nữa.

Chàng nói rồi bưng bầu rượu chuốc ra chén của mình và Lục Tần.

Lục Tần nhìn chén rượu, ôn nhu nói;

- Lục lão phu cũng đã trôi dạt khắp nơi trên giang hồ, kinh nghiệm cũng có nhiều. Nhưng chưa thể nào làm được một đại công như Trương công tử.

- Tại hạ lập được đại công gì đâu.

- Công tử lấy được tín vật của Thần Phục bang chủ đã là một kỳ công mà những người khác nằm mơ cũng không tưởng tượng được.

Lục Tần ôm quyền.

- Trương công tử có thể cho lão phu biết... Công tử đã nói thế nào mà Thần Phục bang chủ lại tin cẩn nhanh như vậy. Không chỉ tin cẩn thậm chí còn xem Trương công tử như thượng khách. Hơn hẳn lão Lục và chư huynh đệ đi cùng...

Trương Quảng nhìn lão Lục:

- Trương Quảng nói ra chắc chỉ hổ thẹn mà thôi.

- Lão rất muốn nghe những lời nói của Trương công tử để học hỏi.

Lục Tần ôm quyền nói:

- Mong công tử chỉ giáo.

Nhìn lão Lục, Trương Quảng điểm một nụ cười mỉm rồi nói:

- Tại hạ chỉ truyền dạy những lời nói của Thượng Quan bang chủ mà thôi.

Mặt lão Lục sa sầm lại, nhưng vẫn cố gượng nở nụ cười.

Lão miêng cưỡng hỏi tiếp:

- Trương công tử... Lần này chúng ta sẽ đến đâu nào.

- Tại hạ quyết định đến Thuyết Y bang. Sau đó sẽ đến Vạn Mã bang, và cuối cùng sẽ đến Tam tông miếu gặp bang chủ Cái bang. Trên đường về, chúng ta sẽ đến Kim Long bang. Lục tôn giá thấy tại hạ sắp xếp thế nào, chúng ta sẽ đi theo thế đấy.

- Ấy... Lục lão tổng quản, chúng ta đã là người nhà rồi. Nếu như Lục lão tổng quản có kế sách gì hay hơn, Trương Quảng và mọi người sẽ nghe theo Lục lão tổng quản.

- Thượng Quan bang chủ đã giao trọng trách này cho công tử. Lão Lục và mọi người chỉ có bốn phận bảo vệ cho công tử...

- Nhưng tại hạ vẫn là kẻ hậu bối so với Lục lão tổng quản.

Chàng chỉ mâm thức ăn, nói:

- Mọi người hãy ăn đi, rồi sớm lên đường.

Tiểu Huệ nhìn chàng.

Trương Quảng gấp thức ăn bỏ vào chén nàng.

- Nàng phải ăn nhiều đấy nhé. Mấy hôm nay ta thấy sắc diện của nàng xuống rất nhiều.

- Trương huynh yên tâm... Tiểu Huệ không có gì đâu.

Sau khi ăn uống xong, mọi người ra ngoài khách điểm. Đúng vào lúc sắp lên đường thì Chu Kiến Văn xuất hiện. Trong bộ lam y nho sinh, trông gã thật lịch lãm, và phong lưu.

Vừa thấy Kiến Văn, mặt Tiểu Huệ đánh hẳn lại với những nét bất nhẫn.

Vẻ thay đổi trên khuôn mặt nàng không qua được mắt của Trương Quảng.

Y thản nhiên bước đến trước mặt Tiểu Huệ. Đôi thu nhân của Tiểu Huệ lộ rõ sát quang hừng hực. Kiến Văn mỉm cười. Nụ cười của y vừa quyến rũ vừa có những nét kiêu căng tự thị.

Y nhìn qua Trương Quảng.

Hai người đối mắt nhìn nhau.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Tại hạ là Trương Quảng.

Kiến Văn khẽ gật đầu.

- Hóa ra là Trương Quảng công tử. Tại hạ là Chu Kiến Văn.
- Tại hạ đã đoán ra.
- Sao Trương tức hạ đoán ra tôi là Kiến Văn.
- Tại hạ có nghe Tiểu Huệ nói đến.
- Kiến Văn cũng có nghe Tiểu Huệ nói đến Trương tức hạ.

Trương Quảng giả lả cười:

- Hóa ra cả hai chúng ta đều được Tiểu Huệ nhắc đến. Kiến Văn huynh đến gặp chúng tôi có chuyện gì không.

Kiến Văn xoa tay rồi chấp ra sau lưng:

- Tại hạ thì chẳng có ý gặp Trương tức hạ cũng như Tiểu Huệ đâu, nhưng có người phái tại hạ đến gặp Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ gắt giọng hỏi:

- Ai phái.

Kiến Văn mỉm cười nhìn nàng.

- Sư tôn Cầu Bá Tuyệt phải Kiến Văn đến nhắn với Tiểu Huệ...
- Người cần gặp Tiểu Huệ à?

Tiểu Huệ lộ vẻ bối rối. Nàng miễn cưỡng nói:

- Chưa đến thời hạn kia mà?
- Tiểu Huệ muốn đến hay không đến tùy Tiểu Huệ. ở đây Kiến Văn chỉ truyền đạt lại ý của sư tôn thôi.

Tiểu Huệ nghiêm mặt nói:

- Cầu Bá Tuyệt tiền bối hẹn ta ở đâu?
- Nơi đó Tiểu Huệ đã biết rồi mà.
- Vọng nguyệt lầu.

Kiến Văn gật đầu.

Tiểu Huệ nhìn lại Trương Quảng:

- Trương huynh cứ lên đường Tiểu Huệ sẽ nhanh chóng theo sau.
- Hây... Thời gian chúng ta cũng còn nhiều, không gấp như vậy đâu. Để ta và mọi người trở vào khách điểm chờ Tiểu Huệ vậy.

Nàng lắc đầu:

- Mọi người không nên chờ Tiểu Huệ.
- Hây... Sao không chờ được... Tiểu Huệ có chuyện thì cứ đi, ta và mọi người sẽ chờ.

Huống chi gặp được Kiến Văn huynh... Ta rất muốn đối ẩm với vài cân rượu.

Trương Quảng nhìn sang Kiến Văn:

- Nếu tại hạ mời Kiến Văn huynh một cân rượu... Huynh hử không từ chối.
- Ở... Tại hạ rất thích thú nữa là đằng khác.

Tiểu Huệ xen vào.

- Trương huynh... Kiến Văn không đáng đối ẩm với huynh đâu.
Kiến Văn chau mày.
Trương Quảng nhìn lại nàng:
- Sao Tiểu Huệ lại nói vậy.... Tứ hải giai huynh đệ. Ta rất thích kết giao bằng hữu..
Gặp Kiến Văn đã là tri ngộ, không uống vài cân rượu thật là phí.
Trương Quảng bước xuống xe, rồi nhìn Kiến Văn nói:
- Mời huynh.
Chàng nhìn lại nói với Tiểu Huệ.
- Ta chờ nàng ở đây.
Nhìn lại lão Lục, Trương Quảng nói:
- Chúng ta đi đâu hửn mọi người đã biết rồi. Lục lão tổng quản và nhị vị huynh đệ hãy lên đường trước. Tại hạ và Tiểu Huệ sẽ đến sau.
Nói rồi Trương Quảng nhìn lại Kiến Văn:
- Mời Kiến Văn huynh.
Hai người song hành, bước trở lại khách điểm.
Trương Quảng gọi một vò rượu hai cân. Chàng tự chuốc rượu ra chén của mình và Kiến Văn rồi bưng chén nói:
- Rượu tri ngộ...Trương Quảng mời Chu huynh.
Kiến Văn buông một câu cộc lốc.
- Mời.
Hai người cùng cạn chén.
Đặt chén xuống bàn Kiến Văn nhìn Trương Quảng bằng ánh mắt dò xét. Y từ tốn hỏi:
- Trương các hạ biết Tiểu Huệ bao lâu rồi.
- Biết lâu hay mau, không quan trọng. Nhưng Kiến Văn tin tại hạ đi... Trương Quảng chỉ xem Tiểu Huệ như xá muối của mình thôi.
Kiến Văn cười khẩy:
- Trương các hạ xem Tiểu Huệ như thế Kiến Văn cũng không quan tâm.
Trương Quảng bưng vò rượu chiếc ra chén.
Chàng vừa chuốc rượu vừa nói:
- Trương Quảng chỉ sợ Kiến Văn huynh hiểu lầm.
Kiến Văn bưng chén rượu cười khẩy, rồi nói:
- Trương các hạ có quan hệ với Tiểu Huệ thế nào thì ta cũng không quan tâm đâu.
Trương Quảng bưng chén rượu từ tốn nói:
- Theo Trương Quảng biết. Tiểu Huệ còn rất yêu Kiến Văn huynh. Sao huynh lại có thể thờ ơ với nàng như vậy.
Trương Quảng lắc đầu thở ra.

- Trương Quảng không muốn xen vào chuyện riêng tư của Kiến Văn huynh và Tiểu Huệ.. Nên không dám lăm bàm về chuyện này... Nhưng Trương Quảng phải nói với huynh. Tiểu Huệ còn yêu huynh nhiều lắm.

Kiến Văn dốc chén rượu vào miệng, nhướn mày nói:

- Thế mà Tiểu Huệ đã nói với ta, ý trung nhân của nàng ta chính là Trương công tử đó. Trương Quảng bật cười thành tiếng, rồi nói:

- Có thể mà huynh cũng tin. Phàm nữ nhân giận lấy thì có thể nói ra bất cứ câu nói gì để thỏa mãn sự hờn giận của họ thôi. Trong tình yêu thì họ càng tỏ ra mình là kẻ không cần tình. Tiểu Huệ nói một đằng, nhưng nghĩ một nẻo. Tại hạ không biết chuyện hai người như thế nào, nhưng nếu như Kiến Văn huynh và Tiểu Huệ trở thành một đôi phu phụ... Trương Quảng cam đoan. Hai người sẽ là một đôi hiền kang lệ có một không hai trên đời này...

Kiến Văn ôm quyền:

- Khách sáo. Khách sáo rồi. Ta nghĩ kiếp này chẳng bao giờ có chuyện đó xảy ra đâu.
- Tại sao không?
- Bởi vì Kiến Văn đâu có yêu Tiểu Huệ...
- Thế sao trước đây huynh lại tỏ tình và gieo vào tâm nàng niềm tin nơi huynh.
- Đó chỉ là ta muốn chiếm hữu nàng thôi.

Y nhìn Trương Quảng nhướn mày:

- Ta thích làm như làm vậy.
- Kiến Văn huynh không biết mình đang đùa với lửa tình ư?

Trương Quảng dốc chén rượu trút vào miệng, nhìn Kiến Văn nói tiếp:

- Đùa với gì cũng được nhưng huynh đừng đùa với lửa tình, nếu không lửa tình một ngày nào đó sẽ thiêu cháy Kiến Văn huynh thành than đó. Từ lúc Tiểu Huệ gặp huynh đến giờ.... Mặt nàng buồn với vội. Bấy nhiêu đó huynh biết nàng đối với huynh như thế nào rồi. Bề ngoài nàng rất cứng rắn nhưng bên trong lại là người nặng tình. Người nàng nặng tình không ai khác chính là huynh.

Kiến Văn nhướn mày nhìn Trương Quảng:

- Ta không nghĩ các hạ nói đúng đâu.
- Trương Quảng hiểu nàng mà.

Kiến Văn chỗi tay đứng lên. Y ôn nhu nói:

- Bấy giờ Tiểu Huệ mặc dù chung thuyền với ta nhưng tâm chỉ muốn lấy mạng của Chu Kiến Văn mà thôi.

- Lấy mạng huynh.

Trương Quảng lắc đầu:

- Nàng chỉ nói vậy thôi.
- Tiểu Huệ không nói gì với Trương các hạ vì sao nàng buồn à.
- Tiểu Huệ không nói nhưng Trương Quảng có thể đoán được vì sao nàng buồn. Nàng chỉ buồn huynh là kẻ vô tình đối với nàng.

- Nực cười quá.

Trương Quảng nheo mày:

- Có gì ẩn khuất trong chuyện này mà Kiến Văn huynh nực cười.

Kiên Văn tự chuốc rượu vào chén rồi bưng uống. Y đặc chén xuống bàn ôn nhu nói:

- Lúc đầu ta chỉ muốn gặp mặt Trương Quảng xem coi mặt Trương các hạ như thế nào thôi.

Y mỉm cười nói tiếp.

- Xem ra Trương các hạ cũng có những nét phong lưu của một trang nam tử.

Trương Quảng ôm quyền:

- Nhưng Trương Quảng đâu thể bì được với Chu kiến Văn huynh.

- Ta nghĩ trên thế gian này có một người thứ hai sánh với ta e khó tìm.

Trương Quảng nhướn mày:

- Huynh so sánh cái gì.

Kiến Văn nhún vai nói:

- Vẻ lịch lãm nét thanh tú.

Gã vừa nói xong, Trương Quảng bật cười khàn khạch. Y vừa cười vừa nhìn mặt Kiến Văn đang đỏ bừng.

Vẻ thẹn thùng của Chu Kiến Văn chẳng biết tác động thế nào nhưng Trương Quảng bất giác càng cười to hơn nữa. Y cười rũ rượi cười như thể bị thọc lét, hay Kiến Văn đang biến thành thẳng hề trong mắt y.

Kiến Văn cau gắt nói:

- Trương các hạ có gì đặc ý mà cười dữ thế.

Nhìn vào mặt Kiến Văn, Trương Quảng nén cười nói:

- Lần đầu tiên tại hạ mới nghe một người so sánh như vậy nên cười thôi.

- Lời nói của ta có gì đáng cười nào.

Trương Quảng đứng lên:

- Phàm người ta chỉ so sánh nhan sắc của nữ nhân với nữ nhân chứ đâu có ai đem nam nhân ra so sánh nhan sắc nào. Cổ nhân có câu, trai tài, gái sắc. So sánh nam nhân là so sánh về tài năng, còn sắc đẹp chỉ dành cho nữ nhân thôi. Huynh lấy râu ông này cắm bà kia... Hởi sao Trương Quảng dần cười được chứ.

Sắc diện của Kiến Văn đỏ bừng. Y miễn cưỡng nói:

- Trương các hạ nói bao nhiêu đó đủ rồi.

- Nếu Kiến Văn huynh không đồng ý, tại hạ không nói à.

Kiến Văn ngồi xuống nhìn Trương Quảng:

- Trương các hạ nói rất hiểu Tiểu Huệ. Nhưng Tiểu Huệ buồn vì cái chuyện gì tức hạ có biết không.

- Ngoài Kiến Văn huynh ra đâu ai để cho nàng buồn.

- Hay... có cái buồn khác đó... Tiểu Huệ giờ đã bị độc nhân Cầu Bá Tuyệt hạ hủy cốt tán vào nội thể... Nên chẳng khác nào con rối trong tay lão.... Lão muốn nàng làm gì thì nàng phải làm theo... Trương các hạ có biết không.

Mặt Trương Quảng sa sầm:

- Có chuyện này sao?
- Thế Tiểu Huệ không nói với Trương các hạ à.

Y cười khê rồi nói tiếp:

- Nếu các hạ có tài kinh bang tế thế thì giải độc cho Tiểu Huệ đi. Xem chừng Trương các hạ khó làm được chuyện này rồi.

Y bưng vò rượu chuốc ra chén. Bưng chén rượu Kiến Văn nói:

- Bây giờ lão độc muốn Tiểu Huệ làm gì thì nàng phải làm theo ý của lão ta thôi. Thậm chí độc nhân Cầu Bá Tuyệt muốn nàng phải giao tình. Thì nàng cũng phải giao tình.

Trương Quảng lắc đầu nói:

- Kiến Văn huynh nói ra điều đó mà không chút đau lòng ư?

Kiến Văn buông một câu cộc lốc:

- Không.
- Kiến Văn không nghĩ Tiểu Huệ còn là người yêu của huynh ư.
- Ta có yêu nàng đâu... Mà nói là người yêu.

Kiến Văn đứng lên. Y nhìn Trương Quảng nhạt nhẽo nói:

- Nếu Trương các hạ có tài kinh bang tế thế thì hãy cứu lấy Tiểu Huệ kéo sau này khi hoa tàn nhụy rữa, không chừng độc nhân cũng không mần đến hoa tàn nhụy rữa rồi thì chẳng ai nhìn đến đâu...Trương các hạ cũng sẽ vô tình như ta đấy.

Trương Quảng nhìn Kiến Văn chằm chằm.

Kiến Văn mỉm cười nhường mày nói:

- À.. trước khi cáo từ với Trương công tử.. Ta mạn phép nói với công tử.

Y nhếch môi cười mỉm, ôn nhu nói:

- Tiểu Huệ chẳng có gì bí mật đối với Kiến Văn cả...Ta đã hưởng thụ nàng chán chê rồi. Bây giờ thì ta có thể nhường lại cho Trương công tử đó. Ta tiếc món ăn này chẳng ngon lành gì, nhưng kể đến sau thì phải chấp nhận thôi.

Trương Quảng lắc đầu:

- Kiến Văn huynh trơ trẽn và vô tình như thế... Tệ bạc chẳng còn gì để nói.

Kiến Văn mỉm cười:

- Ta nói để Trương công tử biết mà định liệu cho trọn tình với Tiểu Huệ. Hẹn ngày tài kiến.

Kiến Văn nói rồi quay bước đi thẳng ra cửa.

Trương Quảng nhìn theo sau lưng y nghĩ thầm:

- "Sao gã mỹ nam tử, phong lưu, nho nhã này lại có thể bỉ ổi như vậy được nhỉ".

Vừa nghĩ Trương Quảng vừa bưng chén rượu dốc vào miệng. Đặt chén rượu xuống bàn, chàng gọi tiểu nhị tính ngân lượng rồi rời khách điểm quay về cỗ xe độc mã đậu bên ngoài.

Trương Quảng ngồi suy nghĩ mông lung về những lời Kiến Văn nói với mình, chàng nhắm nói:

- Có đúng như Kiến Văn nói không, Tiểu Huệ đã bị độc nhân hạ độc công vào nội thể để khống chế nàng. Sao Tiểu Huệ không nói với mình.

Trương Quảng buông một tiếng thở dài, với tay bê cả bầu rượu. Trương Quảng tu luôn một ngụm dài.

- Tên tiểu nhân bỉ ổi đó đã nói gì mà huynh uống rượu như vậy.

Trương Quảng đặt vò rượu xuống nhìn Tiểu Huệ. Trương Quảng nhận ra trong đáy mắt nàng đờm một vẻ buồn vời vợi.

Đặt vò rượu xuống bên cạnh, Trương Quảng nói:

- Kiến Văn đã nói với ta tất cả rồi.

Nàng bước lên cỗ xe cầm lấy dây cương. Giật nhẹ dây cương cho con hắc mã dịch bước, nhưng Trương Quảng đã giật lại dây cương.

Tiểu Huệ cau mày:

- Huynh làm gì vậy.

- Có phải độc nhân Cầu Bá Tuyệt đã hạ độc vào nội thể nàng. Và khiến nàng làm theo ý của độc nhân.

Tiểu Huệ buông một câu thật lạnh lùng:

- Chuyện đó không liên quan gì đến Trương huynh. Huynh đừng quan tâm làm gì.

Trương Quảng cau mày:

- Sao lại không quan tâm Ta và nàng là người cùng một bang. Cùng hội cùng thuyền. Nay nàng gặp kiếp họa độc nhân... Trương Quảng khoanh tay ngồi nhìn ư.

- Huynh biết thì làm được gì nào?

Nàng giật lại dây cương:

- Kiến Văn nói đúng đó... Độc Nhân Cầu Bá Tuyệt đã hạ hủ độc cốt tán vào nội thể của Tiểu Huệ... Giờ Tiểu Huệ đã nằm trong tay độc nhân. Lão muốn cho sống thì cho sống... muốn chết thì chết... Muốn hành hạ thế nào cũng được.

Trương Quảng lắc đầu:

- Sao nàng không nói với ta chuyện đó.

Nàng nhướn đôi chân mày vòng nguyệt:

- Nói với huynh... Huynh giúp gì được nào... Hay huynh muốn tìm Độc Nhân Cầu Bá Tuyệt giết lão, đánh lão và bức ép lão phải giao giải được ra.

Nàng cười mỉa:

- Khả Tiểu Huệ không nói với huynh còn hơn... nói với huynh.. Không chừng huynh lại gặp kiếp họa chẳng khác gì Tiểu Huệ.

- Hay.... Sao nàng có thể ngờ nghếch như vậy... Trương Quảng.... Trương Quảng dù sao cũng là đại phu.... Nàng biết rồi mà.

- Y thuật của huynh có thể giải được độc công của lão độc à.

- Chuyện này khó tin lắm đó.

Trương Quảng dịch đến bên cạnh nàng. Chàng cầm lấy tả thủ của Tiểu Huệ bắt mạch. Mặt Trương Quảng đánh hấn lại, buột miệng nói.

- Quái lạ.

Tiểu Huệ nhướn mày nhìn chàng.

- Huynh phát hiện được gì nào.

- Mạch của nàng đập rất kỳ quái... Ta có cảm tưởng như độc trùng bên trong vậy.

Trương Quảng nghiêm giọng nói:

- Nếu là hủ cốt tán, Ta có thể chế giải được cho nàng. Bằng như độc trùng thì phải do chính lão độc Cầu Bá Tuyệt trực ra mới được.

Buông tiếng thở dài Trương Quảng nói:

- Tiểu Huệ.. Nàng phải nói cho ta biết chuyện xảy ra với nàng. Nhứt định ta sẽ có cách giúp nàng.

Tiểu Huệ mỉm cười:

- Trương huynh muốn nghe lắm à?

Trương Quảng gật đầu.

Tiểu Huệ nghiêm mặt nhìn Trương Quảng:

- Được... Trương huynh muốn nghe, Tiểu Huệ nói tất cả cho huynh biết.

Nàng gượng cười nhìn về phía trước từ tốn thuật lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra với mình trong đêm nàng và Trương Quảng thả cánh sáo diều để tìm cách gặp Cát Mộng Bằng.

Nàng nhìn lại Trương Quảng bằng ánh mắt thật lạnh lùng.

- Bây giờ thì huynh đã biết tất cả rồi đó.

Trương Quảng im lặng không nói tiếng nào mà bưng ly rượu tu ừng ực.

Tiểu Huệ giật lấy tỉnh rượu đặt xuống bên cạnh mình.

Nàng mỉm cười nôi:

- Trương huynh uống rượu thì đâu làm gì được cho Tiểu Huệ.

Trương Quảng buông một tiếng thở dài nói:

- Ta không ngờ kiến Văn là con người như vậy.

- Huynh đừng trách Kiến Văn.... Trách là trách Tiểu Huệ đã chùng tay không lấy mạng hấn ngay từ đầu.

Trương Quảng lắc đầu:

- Không trách Tiểu Huệ được đâu... Nếu như con người ta không có trái tim mà chỉ có khối óc thôi thì mới có thể trách Tiểu Huệ.

Trương Quảng neho mày nói tiếp:

- Ta nghĩ Cầu Bá Tuyệt Độc nhân đã hạ độc trùng vào nội thể của Tiểu Huệ... Muốn giải độc trùng chỉ có cách khiến nó quay trở ra.

Tiểu Huệ gượng cười:

- Huynh đừng quan tâm đến chuyện đó... Hãy tập trung lo chức phận mà bang chủ đã giao. Ai cũng có số phận cả... Nếu may mắn thì Tiểu Huệ không chết.. Bằng như không may mắn thì chết.... Không có người nào thoát khỏi cảnh giới tử vong mà tồn tại mãi...

- Trương Quảng biết. Nhưng chẳng lẽ để mặc Tiểu Huệ như thế này.

Nàng nhìn chàng mỉm cười:

- Trương huynh lo lắng như thế, Tiểu Huệ có chết cũng mãn nguyện rồi. Không đòi hỏi nhiều hơn ở huynh. Huynh không nên tìm lão độc.

- Tại sao?

- Độc nhân tất là kẻ độc tâm... Tiểu Huệ sợ lão độc hạ độc trùng vào huynh chứ gì?

Nàng gật đầu:

- Đúng Tiểu Huệ sợ.

Trương Quảng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Ta đúng là một kẻ vô dụng. Không có võ công.

Trương Quảng nhìn Tiểu Huệ:

- Tiểu Huệ ta nhớ rồi...

- Huynh nhớ gì.

- Ta có một vị bằng hữu... Có thể nhờ người này đến buộ lão Độc lấy độc trùng ra cho nàng.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Huynh đúng là ngây ngô quá.

- Ngây ngô thế nào.

- Độc nhân Cầu Bá Tuyệt đâu phải là một người tầm thường. Ngay cả bang chủ Thần Phục bang Khương Trọng Bá cũng phải kính lão đó. Bằng hữu của huynh thì làm gì được chứ.

Trương Quảng nhăn mặt.

- Còn nước còn tát.

- Huynh lo cho Tiểu Huệ như thế là cùng. Nếu huynh chỉ lo cho Tiểu Huệ thôi thì ai sẽ chu toàn chức nghiệp mà Thượng Quan bang chủ giao.

- Cứu người như cứu hỏa...

- Tiểu Huệ không đáng để huynh chú tâm đến đâu. Dù sao bây giờ Tiểu Huệ cũng là Ngọc Diện hồ ly... Chắc chắn lão độc chưa đến lúc xuống tay với Tiểu Huệ. Chúng ta hãy lo cho chuyện của mình trước. Nếu như Tiểu Huệ có cơ may thì sẽ giải được kiếp họa này.

Trương Quảng suy nghĩ một lúc rồi khẽ gật đầu:

- Thôi được ta sẽ làm theo ý nàng.

Tiểu Huệ mỉm cười:

- Bằng hữu của huynh là ai sao huynh lại tin tưởng như vậy.

- Bằng hữu của ta cô võ công. Nhưng ngoại danh thì ta không biết chỉ biết tục danh là Du Thiếu Bảo.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Cái tên này Tiểu Huệ chưa từng nghe.

- Phải chi y nổi tiếng võ lâm thì đỡ cho ta biết chừng nào.

- Không chừng Trương huynh lại đưa bằng hữu vào họa kiếp đó.

Trương Quảng buông tiếng thở dài:

- Nói gì thì nói... Ta cũng sẽ hết lòng vì nàng.

Nàng mỉm cười rồi nói:

- Tiểu Huệ chỉ muốn Trương huynh hôn Tiểu Huệ thôi.

Tiểu Huệ nói câu này đoán chắc Trương Quảng sẽ khoát tay lắc đầu như những lần trước, nhưng tất cả đều trái với ý tưởng của Tiểu Huệ. Trương Quảng chồm sang nàng đặc môi vào trán Tiểu Huệ...

Nàng ngơ ngẩn cả người khi tiếp nhận nụ hôn đó của Trương Quảng.

Tiểu Huệ bất giác không dần được xúc cảm mà vòng tay bấu cổ Trương Quảng kéo ghì vào mình.

Đôi môi của nàng áp thật chặt vào môi Trương Quảng bằng tất cả sự nhiệt tình trao và tặng.

-- o O o --

Hồi 19

Tình Nhân

Tạ Mã bang chủ Trừ Thành Danh thân hành đưa tiễn Trương Quảng ra tận ngõ môn quan.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Trừ bang chủ đưa tại hạ đến đây được rồi. Mong hẹn ngày tái kiến với Trừ bang chủ.

Vạn Mã bang chủ vuốt chòm râu đen nhánh:

- Khi đến Vu Sơn điền trang, nhứt định. lão phu sẽ tìm đến công tử.

Chàng khẽ gật đầu:

- Tại hạ chờ bang chủ ở Vu Sơn điền trang. Tại hạ không ngờ bang chủ là người biết nhìn xa trong rộng... Khiến Trương Quảng cảm kích vô cùng.

- Ấy... những lời nói của công tử khiến lão phu sáng mắt ra. Huống chi lão phu đã biết Thần Phục bang chủ Khương Trọng Bá cũng đã nhận lời.

Trương Quảng ôm quyền xá:

- Trừ bang chủ bảo trọng... Tại hạ cáo từ.

- Công tử thượng lộ bình an.

- Đa tạ bang chủ.

Trương Quảng quay lại cỗ xe độc mã, Tiểu Huệ và Lục Tần lần hai gả Mẫn Thên và Ca Tư Khinh chờ sẵn. Chàng quay lại ôm quyền xá Trừ Thành Danh một lần nữa rồi mới để cho Tiểu Huệ giật dây cương khiến con hắc mã kéo cỗ xe đi.

Lục Tần ra roi phi ngựa đến ngang cỗ xe. Lão nói:

- Trương công tử quả là một thuyết khách kỳ tài. Thượng Quan bang chủ nhìn công tử không lầm.

Chàng nhìn Lục Tần:

- Tất cả những lời tại hạ nói với Vạn Mã bang chủ đều là những lời của Thượng Quan bang chủ. Giờ thì chúng ta đã hoàn thành gần như xong mọi việc. Chỉ còn một nơi chưa ghé đó là Tam Tông Miếu.

Tiểu Huệ nhìn Trương Quảng:

- Trương huynh.... Cái bang tự hào mình là thiên hạ đệ nhất bang. Bang chủ Cái Bang là Vô Thực. Lão bang chủ này cũng là kẻ cao ngạo.. Tiểu Huệ nghĩ thuyết được Vô Thực rất khó đó.

- Ta không nghĩ như nàng đâu... Khó hay không là do bản thân mình.

Rời trấn Lạc Dương, đoàn nhân mã Kim tiền bang rong ruổi trên quan lộ hướng về Trường An.

Trương Quảng ngồi bên Tiêu Huệ. đưa mắt ngắm nhìn phong cảnh trải qua hai bên đường.

Chàng cao hứng nói với Tiêu Huệ:

- Tiêu Huệ nè. Nếu như chúng ta có thời gian nhàn tản sẽ làm một chuyến ngao du sơn thủy hay biết chừng nào.

Nàng gượng cười nói:

- Nếu có chuyện ngao du, ngắm cảnh sơn lâm... huynh có thích đi cùng với Tiêu Huệ không.

Trương Quảng gật đầu:

- Thích chứ. Đi cùng với một mỹ nữ như Tiêu Huệ thì còn gì bằng nữa.

Nàng mỉm cười nói:

- Tiêu Huệ nghĩ... Huynh không hứng thú đi cùng với Tiêu Huệ.

- Sao Tiêu Huệ lại nghĩ vậy?

- Bởi Tiêu Huệ đâu đáng đi cùng với huynh.

Trương Quảng lắc đầu:

- Tiêu Huệ nói sai rồi.

- Sai chỗ nào?

- Ta chỉ sợ mình không đáng đi chung với nàng thôi. Một kẻ vô danh tiểu tốt như huynh thì sao sánh ngang với Tiêu Huệ được.

Nàng lườm Trương Quảng:

- Tiêu Huệ thích được đi cùng với Trương huynh.

Nàng nói dứt câu thì trận cuồng phong từ phía trước ào ào thổi đến cuộn theo đất đá bay mù mịt.

Trương Quảng dùng ống tay áo che mắt.

Con hắc mã hí lên lòng lộng. Khi nó vừa dứt được tiếng hí thì hai chân trước cũng quỵ xuống.

Lục Tồn hét lớn:

- Chúng ta có địch nhân.

Tiêu Huệ lo lắng chụp lấy tay Trương Quảng:

- Huynh không được đứng xa Tiêu Huệ.

Nàng và Trương Quảng bước xuống đất

Từ phía đối diện, một trung niên có khuôn mặt chữ điền, đôi mắt sáng ngời lừng thừng bước đến. Y chấp tay sau lưng trông thật nhàn nhã. Trên ngực áo của trung niên có thêm một nửa vầng nhật nguyệt song song.

Trương Quảng nhẩm nói:

- Vị huynh đài này là người của Minh Thần cung. Tiêu Huệ, Lục Tồn và nhị vị huynh đệ để tại hạ tiếp.

Chàng kịp bước ra thì trung niên lia ánh mắt sáng ngời qua mọi người, định nhãn vào Trương Quảng. Y gần giọng nói:

- Các người là người của Kim tiền bang.

Trương Quảng ôm quyền:

- Chúng tôi là người của Kim tiền bang... Còn huynh đài đây hẳn là người của Minh thần cung.

- Không sai.

Y định nhãn vào mặt Trương Quảng.:

- Người có phải là Trương Quảng.

Trương Quảng ôm quyền từ tốn nói:

- Trương Quảng chính là tại hạ.

Gã Minh Thần cung khẽ gật đầu rồi nói:

- Ta là Mạc Dân.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Mạc đại ca có chuyện gì cần đến chúng tôi.

Mạc Dân nhìn Trương Quảng từ đầu đến chân bằng ánh mắt dò xét và khinh thị. Gã hỏi lại một lần nữa.

- Người có phải là Trương Quảng không?

- Trương Quảng chính là tại hạ.

Mạc Dân gật đầu:

- Tốt lắm. Mạc mỗ cho người chọn một trong hai con đường.

Trương Quảng cau mày hỏi:

- Mạc huynh muốn tại hạ chọn một trong hai con đường. Đó là những con đường nào?

- Con đường thứ nhất... Người phải chết.

Nghe câu nói này, chân diện Trương Quảng những tưởng chảy xệ xuống. Chàng chưa kịp hỏi thì Mạc Dân nói tiếp:

- Con đường thứ hai người phải hủy diệt dung của mình.

Trương Quảng buông tiếng thở dài:

- Tại hạ thỉnh thị huynh một điều.

- Nói.

- Tại hạ và Minh Thần cung vốn dĩ cũng có mối thâm giao. Nói thẳng ra tại hạ là bằng hữu của Giáng Thể Ngọc tiểu thư... đã là bằng hữu tất không có thù có oán... cớ gì Mạc Dân huynh lại bắt tại hạ chọn những con đường một chết hay hủy diệt dung... Thật ra tại hạ đã mắc tội gì với cung chủ và đã đắc tội gì với Mạc Dân huynh.

Mạc Dân hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Người không cần biết đã đắc tội gì...chỉ chọn lựa trong hai điều Mạc mỗ đặt ra thôi.

Y vừa nói vừa quẳng về phía Trương Quảng ngọn trủy thủ sáng ngời rồi buông một câu thật lạnh lùng.

- Hãy chọn đi.
Trương Quảng lắc đầu.

- Trước khi tại hạ chọn một trong hai điều Mạc Dân huynh đặt ra. Trương Quảng cũng phải biết mình đắc tội gì chứ.
Mạc Dân gằng giọng nói:
- Mạc mỗ nói rồi người không cần biết... Mà chỉ chọn lựa thôi. Hay người muện Mạc mỗ làm thế người.
Trương Quảng lắc đầu:
- Quá vô lý... Vô lý đến độ tại hạ không thể nào tưởng tượng được.
Tiểu Huệ bước lên bên cạnh Trương Quảng.
Nàng gay gắt nói:
- Mạc Dân các hạ thị vào Minh thần cung để bức ép Trương huynh à. Mạc các hạ tự cho mình cái quyền đó sao. Các hạ xem thường Kim tiền bang rồi đó.
Mạc Dân nhìn Tiểu Huệ:
- Đây là chuyện riêng của Mạc mỗ và Trương Quảng... Cô nương không nên chen vào. Hay cô nương muốn chết cùng với gã.
Lục Tần và Mẫn Thành, Ca Tư Khinh cũng xuống ngựa bước đến gần bên Trương Quảng. Hai người đặt tay vào đốc kiếm phòng bị.
Trương Quảng nói:
- Tại hạ chưa từng biết Mạc huynh.... Tại sao lại có chuyện riêng với Mạc huynh chứ. Lại là chuyện riêng quái gỡ này.
Mạc Dân nhìn Trương Quảng gằng giọng nói:
- Người không biết Mạc mỗ nhưng người lại biết Giáng Thê Ngọc.
Trương Quảng cau mày:
- Tại hạ biết Giáng Thê Ngọc tiểu thư thì có liên can gì đến Mạc Dân huynh.... Mà huynh lại buột tại hạ phải tự kết liễu mình nếu không thì hủy diện dung. Đòi hỏi của Mạc Dân huynh có vô cớ không?
- Không vô cớ... Nếu không có người chen vào...
Mạc Dân bỏ lửng câu nói giữa chừng.
Trương Quảng buột miệng hỏi:
- Tại hạ chen vào chuyện gì?
Mạc Dân lưỡng lự nói:
- Trương Quảng đừng nói nhiều lời.. Hãy quyết định đi.
Tiểu Huệ gằng giọng nói:
- Không ai chấp nhận đòi hỏi trơ trẽn và ngu ngốc của người cả. Người đem chuyện này gán cho chuyện kia.
Nàng hừ nhạt một tiếng nói tiếp:
- Tiểu Huệ không để cho người chạm đến Trương huynh đâu.

Mạc Dân đánh mặt, hần sát khí:

- Các người muốn chết. Mạc mỗ sẽ cho các người chết.

Mẫn Thình. Ca Tư kinh và Lục Tần đồng loạt rút kiếm ra khỏi vỏ.

Tiểu Huệ nói với Trương Quảng:

- Huynh hãy lùi về sao.

Nàng vừa nói vừa bước lách qua án ngữ trước mặt Trương Quảng.

Tiểu Huệ gắng giọng:

- Mạc Dân... Người thị là người của Minh Thần cung bức ép Trương huynh. Nếu người có bản lĩnh gì thì thố ra đi.

Mạc Dân hừ nhạt:

- Một lão cao thủ tầm thường của Kim tiền bang mà dám đối mặt với Minh thần sứ giả sao..

Y nói xong vung mạnh hữu thủ và tả thủ, từ đôi song thủ của Mạc Dân, đôi vầng nhật nguyệt sáng ngời xanh lè và đỏ rực vụt cắt ra nhanh không thể tưởng.

Mọi người chỉ kịp nghe âm thanh xé gió từ đôi vòng nhật nguyệt của Mạc Dân.

Khi đôi dòng trắng khuyết nhật nguyệt đã nằm gọn trong bản thủ của Mạc Dân thì đầu Mẫn Thình và Ca Tư khinh mới rơi xuống đất.

Thủ pháp giết người của Mạc Dân nhanh đến độ Lục Tần lẫn Tiểu Huệ thờ thần cả người.

Mạc Dân gắng giọng nói:

- Sao... bây giờ các người đã biết bản lĩnh của Minh Thần sứ giả rồi chứ.

Trương Quảng buông tiếng thở dài.

Lục Tần nhìn sang Tiểu Huệ. Nàng vẫn đứng án ngữ trước mặt Trương Quảng với vẻ mặt rất cực kỳ cương quyết và khấn trương.

Lục Tần thối lại một bộ, rồi hai bộ. Bất thành lình lão phi thân lên lưng tuấn mã ra roi phi nước đại để đào thoát.

Cục trường chỉ còn lại Tiểu Huệ và Trương Quảng

Mạc Dân nói:

- Trương Quảng.... Người chọn hay đợi Mạc mỗ ra tay...

Trương Quảng im lặng. Chàng có vẻ suy nghĩ rất căng.

Tiểu Huệ nói:

- Trương huynh... Tiểu Huệ sống chết với gã họ Mạc này... Huynh hãy đào thoát đi.

Trương Quảng lắc đầu:

- Nàng muốn ta giống như Lục tổng quản ư... chúng ta đã là người trong nhà... có họa cùng chia, có phúc cùng hưởng.

Trương Quảng bước đến một bộ đứng bên cạnh Tiểu Huệ. Chàng rặn nụ cười giả lả nói.

- Mạc Dân huynh chưa gì đã giết hai mạng người của Kim tiền bang. Mạc Dân huynh có thấy áy náy không.

- Mạc mỗ muốn cho các người tận mục sở thị bản lĩnh của Minh thần sứ giả như thế nào. Trương Quảng ôm quyền nói:

- Mạc Dân huynh nói tại vì Trương Quảng mà Giáng Thể Ngọc không chịu trở thành hôn thê của Mạc huynh.

- Đúng.

- Vì lý do đó huynh quyết lấy mạng tại hạ hoặc hủy diệt dung của tại hạ.

- Đúng.

- Huynh nghĩ khi huynh làm vậy Thể Ngọc sẽ chấp nhận huynh là hôn phu của nàng ư. Mạc Dân cao mày nhìn Trương Quảng.

Trương Quảng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tình yêu vốn là sự gắn bó và tự nguyện của hai người. Huynh giết tại hạ hoặc bắt tại hạ hủy diệt dung thì chắc chắn sẽ không có được tình yêu của Thể Ngọc, ngược lại còn bị nàng căm thù nữa.

Trương Quảng thở ra nói tiếp:

- Tại hạ biết hiện thời Giáng Thể Ngọc rất lợt lạt với Mạc Dân huynh. Huynh biết vì sao rồi.... có lẽ vì nàng luôn nhắc đến Trương Quảng là vì Trương Quảng là bằng hữu tốt của nàng.

Mạc Dân lắc đầu:

- Nàng đã yêu người.

Trương Quảng nhún vai:

- Điều này thì rõ ràng Trương Quảng không biết gì cả.

- Nhưng chính vì điều này Mạc mỗ mới giết người.

- Mạc Dân huynh lấy mạng Trương Quảng được rồi.... Nhưng chắc chắn sẽ mất cả tình yêu của nàng. Nàng sẽ càng xem thường Mạc Dân huynh hơn. Bởi lẽ Thể Ngọc biết Trương Quảng là người không có võ công. Nay huynh lại dùng võ công tối thượng của Minh thần công giết hại.... Nàng sao chịu được.

Trương Quảng chìa tay đến trước:

- Huynh giết Trương Quảng chẳng được gì cả... Mà ngược lại còn trắng tay. Chi bằng Mạc Dân huynh cứ để cho Thể Ngọc suy nghĩ tốt về huynh. Nếu như đối xử tốt với tại hạ... Không chừng tại hạ có thể nói dùm cho huynh một lời nữa.

Hừ nhạt một tiếng, Mạc Dân gằn giọng nói:

- Trương Quảng.... Chẳng qua ngươi sợ chết thôi... ta không nghe những lời giáo ngôn của ngươi đâu. Ta buộc ngươi phải chọn một trong hai điều kiện của ta. Một là tự kết liễu mình, hai là hủy diệt dung. Chỉ có một trong hai điều kiện đó mà thôi. Ngươi đừng nói nhiều lời nữa

Trương Quảng buông tiếng thở dài:

- Mạc Dân huynh quyết định như vậy rồi à.

- Ý của Mạc mỗ là như vậy đó.

- Mạc Dân huynh không còn cho Trương Quảng một sự lựa chọn nào khác.

Mạc Dân buông luôn một câu cụt lủn:

- Không.

Trương Quảng cúi xuống nhặt lấy ngọn trủy thủ. Thấy chàng nhặt trủy thủ, Tiểu Huệ lộ vẻ lo lắng và khẩn trương.

Nhìn Tiểu Huệ, Trương Quảng nhỏ giọng nói:

- Nàng và ta chuẩn bị chạy nhé.

Tiểu Huệ nhỏ giọng đáp lời:

- Mạc Dân không để cho Tiểu Huệ và huynh chạy thoát đâu. Binh khí tà quái của hắn sẽ cắt đầu huynh và Tiểu Huệ.

- Đẳng nào cũng phải chạy. Thủ vi là thượng sách... Nếu không chạy đứng lại đây chờ chết sao.

Trương Quảng nhìn lại Mạc Dân.

Mạc Dân nói:

- Người chọn điều kiện nào?

Gượng rặn một nọ cười giả lả, Trương Quảng nói:

- Chắc chắn tại hạ chọn điều kiện thứ hai rồi. Thà mất khuôn mặt còn hơn là tự kết liễu đời mình.... Nhưng theo ý của huynh, Trương Quảng nên hủy dung diện như thế nào.

- Rọc nát gương mặt của người ra.

Trương Quảng ôm quyền:

- Tại hạ tuân lệnh Mạc Dân huynh.

Trương Quảng nói dứt câu liền cúi xuống xá. Khi chàng đứng thẳng lên thì từ trong ống tay áo, chiếc hỏa pháo quăng ngay đến phía Mạc Dân.

- Ầm!

Khói tỏa mù mịt cùng với cát đá rào rào.

Trương Quảng thò tay Tiểu Huệ:

- Chạy....

Tiểu Huệ nghe tiếng hỏa pháo nổ giật mình. Nhưng không chút lưỡng lự mà cùng với Trương Quảng quay lưng bỏ chạy vào khu rừng già bên cạnh.

Hai người chạy đến bìa rừng thì Tiểu Huệ nghe tiếng gió rít sau lưng mình.

Nàng nghĩ ngày đến đôi binh khí Nhật Nguyệt của Mạc Dân. Mà buông tiếng nói:

- Chúng ta cùng chết.

Lời nói còn đọng trên hai cánh môi của Tiểu Huệ thì Trương Quảng như thể vấp vào một rễ cây mà té ngang, kéo theo cả nàng

Đôi binh khí nhật nguyệt lướt xẹt đỉnh đầu nàng và Trương Quảng trong đường tơ kẽ tóc. Tiểu Huệ nghe rõ mồm một tiếng gió rít trên đỉnh đầu mình.

Đôi nhật nguyệt quái hoàn đảo một đường vòng cung rồi quay ngoắc lại hai người.

Tiểu Huệ lúng tung nói:

- Huynh chạy đi. Tiểu Huệ đỡ cho huynh.

Nàng vừa nói vừa toan chồm đến dùng thân mình hứng lấy đôi nhật. nguyệt ma hoàn, nhưng Trương Quảng như thế quá ư lúng túng mà dùng ngay ngọn trủy thủ quăng về phía cặp ma hoàn.

- Chát!

Cú đập khá mạnh đủ để hất đôi nhật nguyệt ma hoàn ghim vào một tảng cây đại thụ cùng với ngọn trủy thủ.

Trương Quảng lại thét lớn:

- Chạy...

Y nắm tay Tiểu Huệ lao vào trong khu rừng rậm bất kể những nhánh cây quào vào người.

Trương Quảng thở phào một tiếng khi chạy đến một tảng cây đại thụ. Đến lúc này Trương Quảng mới dừng bước nhìn lại nói:

- Chúng ta thoát rồi.

Nói dứt câu Trương Quảng ngồi bệt xuống rễ cây thở hồng hộc.

Tiểu Huệ nhìn chàng:

- Huynh đã đỡ được đôi ma hoàn của Mạc Dân.

- Ta cũng không biết sao mình may mắn như vậy.

- Huynh đúng là số mạng lớn thật.

- Ta cũng không biết lại có số lớn như vậy.

Buông tiếng thở dài, Trương Quảng lắc đầu:

- Tự đứng lại có kẻ thù. Một kẻ thù vô lý.

Nàng mỉm cười:

- Không vô lý đâu.

- Nàng thấy đó... Như vậy mà không vô lý ư?

- Không có lửa làm sao có khói.

Trương Quảng gất gỏng nói:

- Có lửa có khói là cái khổ gì... Gã Mạc Dân đó yêu Thể Ngọc rồi tìm đến ta đòi lấy mạng hoặc huỷ diệt dung. Lửa với khói gì mà vô lý như vậy.

Trương Quảng phủi tay:

- Hắn yêu Thể Ngọc thì đi tìm Thể Ngọc tỏ tình, van xin nài nỉ tình yêu của nàng... Có gì mà đi tìm Trương Quảng chứ.

Tiểu Huệ lườm Trương Quảng:

- Nếu như huynh không khiến cho Giáng Ngọc tiểu thư yêu huynh thì đâu có chuyện này.

Trương Quảng đứng lên:

- Ta khiến Thể Ngọc yêu ta hồi nào. Yêu hay không là do nàng quyết định chứ Trương Quảng có buột gì nàng đâu. Ta có bắt nàng yêu Trương Quảng đâu.. Hừ... Nàng còn bình

vực cho gã Mạc Dân chết tiệt đó bắt Trương huynh của nàng chạy thực mạng. Thở không muốn nổi,

Tiểu Huệ phá lên cười. Nàng vừa cười vừa nói:

- Lần này giữ được mạng có kỳ duyên phò trợ. Nhưng Tiểu Huệ không có bệnh vực hấn nghe.

Nàng bước đến bên Trương Quảng:

- Tiểu Huệ không ngờ huynh lại chạy nhanh như vậy.

- Nếu không nhanh chân thì chết chắc rồi. Chuyện này ta phải nói với Thể Ngọc.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Huynh nên tránh xa nàng ta thì hơn.

Trương Quảng nhìn sửng Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ mỉm cười nói:

- Nam nhân ghen tuông, ích kỷ chẳng thua gì nữ nhân. Xem ra Trương huynh cũng có số đào hoa.

Trương Quảng ngồi xuống rễ cây lâu bầu nói:

- Có số đào hoa mà phải chạy như thế này...

Trương Quảng lắc đầu thở dài:

- Cầu mong số đào hoa mau chóng xuất hiện ra khỏi cuộc đời của Trương Quảng.

- - o O o - -

Hồi 20

Bang Chủ Cái Bang Vô Thực

Tam Tông Miếu.

Tòa miếu cổ xưa nhất ở Lạc Dương, đồng thời cũng là tòa tổng đàn của Cái Bang. Tọa lạc giữa một bãi đất trống, vây bọc chung quanh là những tảng cây đại thụ khổng lồ, chí ít có tuổi cũng trên trăm năm, không như những bang hội khác trong võ lâm, tổng đàn lúc nào cũng có cao thủ canh chừng cẩn mật, nhưng tòa tổng đàn Cái Bang chỉ có vọn vẹn ba vị trưởng lão, cư trú tại tòa miếu này để chăm nom hương khói.

Tuy nhiên cứ vào mỗi ngày cúng tổ thì tam tông miếu lại tràn ngập các môn hạ Cái Bang. Vốn là bang phái có môn hạ đông nhất trên giang hồ, nên Cái Bang được giới võ lâm ngầm tôn là thiên hạ đệ nhất bang.

Mặc dù ngầm tôn là thiên hạ đệ nhất bang nhưng Cái Bang ít khi nào có được một kỳ tài cho võ lâm ngoài trừ mỗi một đặc điểm là đông người.

Chính vì quá đông mà các môn hạ Cái Bang tỏa đi khắp nơi để kiếm ăn. Chính vì lẽ đó mà Cái Bang có phần nào mất đi uy danh của mình.

Bang chủ Cái Bang là Vô Thực. Chúa ăn mày nhưng chẳng bao giờ thấy Vô Thực bang chủ đi khát thực kiếm ăn. Chính vì lẽ đó mà y mới có tục danh là Vô Thực.

Trương Quảng và Tiểu Huệ bước đến bên cửa tòa Tam Tông Miếu.

Từ trong tam tông miếu một vị trưởng lão với bộ y trang truyền thống của những người có chức phận cao trong Cái Bang bước ra tiếp.

Vị trưởng lão Cái Bang tự giới thiệu mình:

- Lão hủ là Thừa Phát.

Trương Quảng ôm quyền xá:

- Văn bối là Trương Quảng còn đây là Tiểu Huệ, bái kiến Thừa trưởng lão.

Thừa Phát lão trưởng nhìn chàng và Tiểu Huệ rồi ôn nhu nói:

- Lão hủ mời công tử vào miếu.

- Đa tạ trưởng lão.

Trương Quảng và Tiểu Huệ bước vào trong Tam Tông Miếu, lão Thừa Phát đưa tay mời chàng và Tiểu Huệ ngồi rồi nói:

- Hẳn Trương công tử và cô nương muốn tìm bang chủ.

- Văn bối đoán không lầm thì hẳn bang chủ đã biết tin văn bối sẽ tìm đến bái kiến bang chủ.

Lão Thừa Phát gật đầu:

- Đúng như vậy... Thông tin của Cái Bang nhanh nhất võ lâm giang hồ. Nên chuyện công tử và cô nương đây sẽ tìm đến Cái Bang, bang chủ đã biết.

Lão rót trà ra chén.

Vừa rót trà Thừa Phát lão trượng nói:

- Bang chủ của lão hủ còn biết Thần Phục bang chủ và các vị bang chủ khác đều đã chỉnh y lời thỉnh cầu của công tử.

Lão đặt bình trà xuống nhìn Trương Quảng.

- Mời công tử uống trà.

- Đa tạ trưởng lão.

Bưng chén ra Trương Quảng uống một ngụm nhỏ, rồi đặt xuống bàn.

Chàng nhìn lão Cái Bang Thừa Phát nói:

- Thông tin Cái Bang truyền đi quả là nhanh khiến cho văn bối phải tâm phục vô cùng. Vậy bang chủ đã nhận tin rồi có chịu tiếp văn bối không.

Lão Thừa Phát bưng chén trà uống một ngụm lấy giọng rồi nói:

- Theo ý công tử.... Cái bang là phái như thế nào trong võ lâm giang hồ.

Trương Quảng mỉm cười.

- Điều này văn bối không cần nói ra nhưng chắc chắn trưởng lão cũng đã biết Cái Bang là phái như thế nào trong chốn võ lâm giang hồ. Một đứa con nít lên ba, đâu còn để chỏm cũng biết Cái Bang là bang phái có đông người nhất.. Nếu không muốn nói là thiên hạ đệ nhất bang.

Thừa Phát lão cái vuốt râu mỉm cười:

- Vậy lão hủ hỏi Trương công tử.... Nếu như Trương công tử là bang chủ một bang phái thuộc vào hàng Thiên Hạ đệ nhất bang. Để giữ uy phong, công tử có tiếp những kẻ vô danh tiểu tốt không.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Trưởng lão hỏi một câu rất hay. Một câu hỏi mà người đang có chức nghiệp như văn bối thật khó trả lời.

Lão Thừa Phát mỉm cười rồi nói:

- Công tử chưa trả lời thẳng vào câu hỏi của lão hủ.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Thế lão Trượng đoán xem văn bối đến Tam Tông Miếu để làm gì, và với mục đích gì

Lão Thừa Phát vuốt râu mỉm cười.

- Mục đích của công tử là gì... muốn gì ở Cái Bang lão hủ không cần biết. Nhưng có một điều lão hủ biết công tử muốn gặp bang chủ Cái Bang. Nhưng thân phận của bang chủ thì khó có thể chấp nhận được bang chủ tiếp kiến.

Trương Quảng lắc đầu thở dài:

- Hóa ra gặp bang chủ Cái Bang khó như vậy.

Chàng nhìn sang Tiểu Huệ:

- Tiểu Huệ...Nàng thấy đó, gặp một hành khất thì chỗ nào cũng có thể bắt gặp họ. Nhưng gặp chúa ăn mày đúng là không dễ chút nào. Ai nói muốn gặp ăn mày là dễ đâu.

Lão Thừa Phát vuốt râu mỉm cười, ôn nhu nói:

- Công tử nói rất đúng... Gặp ăn mày dễ nhưng gặp chúa ăn mày chẳng dễ chút nào. Cho dù ngay cả Kim Tiền bang chủ cũng chưa hẳn đã được bang chủ Cái Bang tiếp kiến.

Trương Quảng ôm quyền:

- Thừa Phát lão trượng đã thẳng thắn như vậy tại hạ cũng xin được thẳng thắn nói ra mục đích của mình. Tại hạ đến Tam Tông Miếu lần này gặp bang chủ Cái Bang cốt để muốn biết vì sao người có tục danh là Vô Thực.

Lão Thừa Phát cau mày:

- Chẳng lẽ chỉ cái tục danh thôi mà công tử phải lặn lội đến Tam Tông Miếu.

Trương Quảng thản nhiên gạt đầu. Chàng ôn nhu nói:

- Vô Thực là không cần ăn... Nhưng người ta có câu có thực mới vực được đạo. Nên tại hạ nghĩ bang chủ Cái Bang một là người không ăn tất chẳng làm được việc gì, hai là ăn nhiều quá nên chẳng còn muốn ăn nữa. Người không ăn hay ăn nhiều cũng đều là những người thái hóa. Phàm người thái hóa thì không làm được chuyện gì lớn.

Chàng nhìn lại Tiểu Huệ:

- Tiểu Huệ nè... Ta và nàng cũng nên đi thôi. Chúng ta sẽ về bẩm báo với Thượng Quan bang chủ không cần đến Cái Bang nữa.

Chàng nói rồi đứng lên ôm quyền:

- Đa tạ trưởng lão đã tiếp văn bồi một chén trà. Nếu có đến Kim tiền bang, văn bồi mạn phép tiếp lại trưởng lão một chén rượu.

Chàng nói rồi xá Thừa Phát, rồi nói với Tiểu Huệ.

- Tiểu Huệ, chúng ta đi thôi.

Tiểu Huệ ngơ ngác bởi thái độ của Trương Quảng. Nâng miễn cưỡng ôm quyền nói với lão Thừa Phát.

- Tiện nữ cáo từ.

Trương Quảng và Tiểu Huệ dậm bước thì lão Thừa Phát gọi lại:

- Đứng lại!

Trương Quảng dừng bước nhìn Thừa Phát. Lão Thừa Phát nói:

- Trương công tử hẳn biết Tam Tông Miếu là gì của Cái Bang chứ.

- Văn bồi biết Tam Tông Miếu là tổng đàn của Cái Bang.

- Tam Tông Miếu là tổng đàn của Cái Bang, thế sao công tử muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Trương Quảng gượng cười nói:

- Trương Quảng... Tại hạ đến để tham kiến bang chủ Cái Bang. Nay bang chủ không có ý kiến, văn bồi.... Trưởng lão muốn văn bồi lưu lại đây để làm gì?

Chàng điểm nụ cười mỉm nói tiếp.

- Văn bối thú thật... Văn bối không muốn đầu nhập Cái Bang để trở thành môn hạ của Cái Bang đâu.

Lão Thừa Phát vuốt râu:

- Chưa chắc công tử muốn đầu nhập Cái Bang... Bang chủ để cho lão phu gọi công tử ở lại để nói cho công tử biết. nếu công tử muốn diện kiến bang chủ... Phải tỏ lòng thành khẩn của công tử đối với bang chủ chứ.

Trương Quảng neho mày suy nghĩ rồi nói:

- Chết thật, tại hạ quên điều này.

Chàng ôm quyền nói:

- Nếu Thừa Phát trưởng lão không nhắc tại hạ... không chừng Trương Quảng đã quên mất điều đó mà thất lễ với bang chủ Cái Bang.

Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ở Vu Sơn điền trang của Thượng Quan bang chủ có không biết bao nhiêu báu vật có giá trị vạn lạng. Nhưng rất tiếc tại hạ lại chẳng đem theo món báu vật nào bên mình để trao cho bang chủ.

Chàng mỉm cười nói:

- Ngoại trừ một thứ báu vật duy nhất mà tất cả các vị bang chủ khác đều thêm thuồng.

Chàng gượng cười nói tiếp:

- Nhưng riêng Thừa Phát trưởng lão. Tại hạ lại có quà riêng cho người.

Lão Thừa Phát mỉm cười:

- Đến bây giờ công tử mới hiểu ý lão hủ.

- Không phải văn bối không hiểu mà chỉ chờ Thừa Phát trưởng lão nói ra thôi.

Trương Quảng vừa nói vừa lấy trong ống tay áo ra một miếng ngọc bội bằng hổ phách.

Chàng nhìn Thừa Phát nói:

- Với miếng ngọc bội bằng hổ phách này.... Văn bối tin lão Thừa Phát tiên sinh sẽ khỏi phải dẫn đến võ lâm để tìm chút thức ăn thừa.

- Lão hủ đã thoát cảnh đó rồi nhưng vẫn cần ngân lượng để uống rượu.

- Vậy Văn bối xin tặng cáo lão tiên sinh món quà này để uống rượu.

Lão Thừa Phát cầm lấy miếng ngọc bội bằng hổ phách đưa lên miệng cắn.

Hành động của lão khiến Tiểu Huệ cau mày.

Lão cắn miếng ngọc bội rồi mới cho vào áo ngực, ôn nhu nói:

- Miếng hổ phách ngọc bội của công tử đúng là hổ phách thật. Lão phu đa tạ công tử đã cho miếng ngọc bội này.

Lão mỉm cười nói tiếp:

- Giờ công tử đã có thể đi được rồi.

Tiểu Huệ sa sầm mặt. Nàng gắt giọng nói:

- Lão Thừa... Lão đã lấy cống phẩm rồi, không dẫn Trương huynh đi gặp bang chủ Cái Bang mà lại bảo huynh ấy rời Tam Tông Miếu.

Nàng gằng giọng nói tiếp:

- Lão có ý gì?

Lão Thừa chấp tay sau lưng nhìn Tiểu Huệ rồi nhìn lại Trương Quảng. :

- Công tử đã biết một người Vô Thực hay hữu thực như thế nào rồi. Lão phu không cần phải nói ra điều gì nữa. Nhưng nếu công tử có chuyện hệ trọng cần đến Cái Bang... Chấp pháp trưởng lão Thừa Phát có thể tiếp công tử.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Tại hạ chỉ chờ nghe trưởng lão nói câu này thôi.

Chàng nhìn lại Tiểu Huệ:

- Tiểu Huệ... Nàng hẳn có ý gặp bang chủ Cái Bang... chắc chắn Thừa Phát trưởng lão sẽ cho nàng gặp bang chủ.

Thừa Phát vuốt râu gật đầu nhìn lại Tiểu Huệ:

- Cô nương muốn gặp bang chủ của lão hủ.... Lão hủ sẽ phái người đưa cô nương đi gặp. Lão nói rồi vỗ tay một tiếng.

Một gã Cái Bang từ sau miếu bước lên. Thừa Phát nói:

- Người hãy đưa cô nương đây vô gặp Vô Thực bang chủ.

Gã môn hạ Cái Bang kính cẩn ôm quyền:

- Tuân lệnh trưởng lão.

Tiểu Huệ ngơ ngác bởi sự biến này, nàng nhìn Trương Quảng nói:

- Sao huynh không đi mà Tiểu Huệ đi.

- Ở... Nàng hỏi ta ư.... Ta sao trả lời được bởi vì nàng muốn diện kiến bang chủ Cái Bang mà.... Mà ta nghĩ Tiểu Huệ cũng nên thay ta đi gặp bang chủ Cái Bang một lần.

Trương Quảng mỉm cười:

- Đừng ngại... ta nghĩ bang chủ Cái Bang gặp được nàng rồi sẽ rất hoan hỷ. Còn ta sẽ ở lại đây đàm đạo với Thừa Phát trưởng lão chờ nàng quay về.

Trương Quảng nói rồi mỉm cười với Tiểu Huệ.

Nàng lắc đầu:

- Huynh thật là khó hiểu.

- Rồi nàng sẽ hiểu mà.

Gã môn hạ Cái Bang đến ôm quyền nói với Tiểu Huệ:

- Mời cô nương theo tại hạ.

Tiểu Huệ lưỡng lự một chút rồi bước theo chân gã môn hạ Cái Bang. Trương Quảng nói với theo nàng:

- Nàng nhớ nói với Vô Thực bang chủ.... Trương Quảng gửi lời chúc an đến bang chủ.

Tiểu Huệ theo chân gã môn hạ Cái Bang. Gã dẫn nàng đến tòa biệt trang bằng một con đường mòn được ngụy trang phía sau tòa Tam Tông Miếu. Tiểu Huệ vừa đi vừa nghĩ thầm:

- "Trương huynh không đi mà lại phái mình đi. Mình biết nói gì với Vô Thực bang chủ đây."

Nàng lắc đầu nhẹ buông tiếng thở dài nghĩ tiếp:

"Chắc hẳn huynh ấy đi thấy điều gì đó khác thường của Cái Bang."

Gã môn hạ Cái Bang đưa nàng vào tòa chính sảnh biệt trang.

Gã nói:

- Cô nương chờ tại hạ một chút.

Tiểu Huệ gật đầu. Gã môn hạ Cái Bang đi rồi. Tiểu Huệ nhìn xung quanh.

Nàng có cảm tưởng trong tòa biệt trang này chẳng có bóng người nào.

Tiểu Huệ nheo mày nghĩ thầm trong đầu:

- Là thật... nơi ở của bang chủ Cái Bang mà chẳng có người hầu kẻ hạ nào hết... Chẳng lẽ bang chủ Cái Bang là một người thoát tục, thích cảnh sống an bình thanh nhàn.

Ý niệm kia còn trong đầu nàng thì gã môn hạ Cái Bang bước ra.

Gã ôm quyền nói:

- Bang chủ cho mời cô nương.

Gã môn hạ Cái Bang dẫn Tiểu Huệ đến một căn thư sảnh phía sau tòa biệt trang. Gã đứng ngoài cửa từ tốn nói.

- Mời cô nương.

Tiểu Huệ lưỡng lự hỏi:

- Bang chủ trong này à.

- Vâng... Bang chủ đang chờ cô nương.

Nàng hơi lưỡng lự rồi đẩy cửa bước vào gian thư sảnh đó.

Tiểu Huệ lia mắt nhìn qua. Đập vào mắt nàng là bức rèm chắn ngang gian thư sảnh.

- Tiểu Huệ tham kiến bang chủ.

Mặc dù không thấy Vô Thực đâu nhưng Tiểu Huệ vẫn nói đại để khóa lấp sự im lặng trống vắng trong gian đại sảnh này.

Giọng nói nhả nhẹ, nhả nhẹ từ sau bức rèm cất lên:

- Cô nương.. Bỏn bang chủ ở đây.

Tiểu Huệ bước đến trước tấm rèm.

Vô Thực nói:

- Bỏn bang chủ không tiện vén rèm.... Cô nương cứ vén rèm lên. Tất sẽ thấy ta.

Tiểu Huệ miễn cưỡng vén rèm.

Nàng đứng sững ra như pho tượng, chẳng tin vào mắt mình được.

Nàng nghĩ thầm:

- "Đây là Vô Thực bang chủ của Cái Bang hay một quái nhân chứ."

Tiểu Huệ có suy nghĩ đó bởi không tin vào mắt mình nữa, bang chủ Vô Thực chẳng khác nào một đồng tử nhả nhẹ nằm bẹp, hoặc có thể nói là chảy dài trên tràng kỷ, ngay cả khuôn mặt cũng no tròn chẳng khác nào cái nia với hai gò má chảy lệ xuống tận vai. Miệng Vô Thực vẫn còn nhai nhồm nhoàm.

Vô Thực vừa nhai vừa nói:

- Cô nương gặp ta có chuyện chi không.

Tiểu Huệ bối rối nói:

- Ở... ơ... Tiểu Huệ chỉ muốn biết tôn giá có phải là Vô Thực bang chủ của Cái Bang không thôi.

- Vô Thực chính là ta đây.

Lão gượng cười, dùng tay kéo chiếc xương gà ra khỏi miệng rồi quẳng xuống đất. Chung quanh chỗ Vô Thực nằm đầy xương gà, xương heo trong thật tởm lợm.

Vô Thực đặt tay lên ngực. Mỗi lần Vô Thực cử động, Tiểu Huệ có cảm tưởng cả một khối mỡ nhúc nhít trong thật tởm lợm.

Bang chủ Cái Bang Vô Thực nói:

- Cô nương nhìn ta lạ lắm à.

- Tiểu Huệ không nhìn ra bang chủ nữa.

Vô thực gượng cười nói:

- Trước đây bốn bang chủ đâu có bộ trạng như thế này.... Từ khi ta trở thành bang chủ Cái Bang.... Chẳng biết từ bao giờ ta lại phàm ăn và người phát cân liên tục cho đến khi ta chẳng thể nào đứng được nổi nữa... Mặc dù không đứng được nhưng ta vẫn không từ bỏ cái tật phàm ăn của mình. Thế mới lạ lùng chứ. Nhưng may mắn lúc này ta đã là bang chủ Cái Bang chẳng còn lo đói nữa.

Tiểu Huệ buông tiếng thở dài lắc đầu. Nàng ôm quyền nói:

- Bang chủ nằm ở đây vậy chính sự Cái Bang giao cho ai.

Vô Thực khoát tay:

- Những chuyện của Cái Bang, ta giao cả cho chấp pháp trưởng lão Thừa Phát.

Tiểu Huệ lắc đầu nghĩ thầm:

"Thảo nào Trương Quảng huynh muốn mình đến viếng cái thầy rừng mở và vô tích sự này".

Nàng tò mò hỏi:

- Nằm mãi như thế bang chủ không thấy bức bối sao.

- Hây.... Bốn bang chủ bức bối lắm chứ.... Chính vì bức bối cái sự phát cân nhảo nhèn nhẹt này mà ta mới đặc cho mình cái tên là Vô thực. Khổ nỗi đã là vô thực rồi nhưng ta vẫn thèm ăn mãi. Hay da... Ta không thể nhịn ăn được.

Lão gượng cười rồi nói:

- Cô nương có can gì đến ta không.

Tiểu Huệ ôm quyền:

- Tiểu nữ chỉ xin thay mặt Kim Tiền bang đến thăm bang chủ thôi. Chứ tuyệt nhiên không có chuyện gì.

- Thượng Quan Nghi bang chủ gửi lời thăm Vô Thực à. Tốt lắm.... Tốt lắm. Nếu vậy cô nương hãy cho ta gửi lời thăm hỏi đến Thượng Quan Nghi bang chủ - Tiểu nữ sẽ chuyển lời bang chủ.

Tiểu Huệ ôm quyền xá.

- Tiểu nữ cáo từ.

Vô Thực gượng gật đầu:

- À... Cô nương đi đi.

Y nói rồi với tay qua bên cầm lấy nửa con gà lại cho lên miệng nhai ngồm ngoàm. Thấy Vô thực ăn, Tiểu Huệ chỉ muốn nôn mửa ra ngoài.

Nàng phải vội vã quay bước trở ra bên gian đại đường dành riêng cho Vô Thực. Tiểu Huệ vừa đi vừa nói:

- "Có người chết vì đao kiếm, chưởng, quyền.... Nhưng duy có bang chủ Cái Bang Vô Thực thì chắc chắn sẽ chết vì ăn."

Gã môn hạ Cái Bang đón nàng ngay cửa hỏi:

- Cô nương đã gặp bang chủ.

- Bỏn cô nương đã gặp rồi. Bang chủ Cái Bang quả là lạ quá.

Nàng nói rồi xẩy bước rời biệt trang theo đường cũ trở lại tòa Tam Tông Miếu.

Trương Quảng đứng chấp tay chờ nàng ngay bên ngoài ngôi cổ miếu.

Tiểu Huệ bước đến nhìn Trương Quảng hỏi:

- Huynh biết Vô Thực bang chủ là người như thế nào không.

Chàng mỉm cười:

- Trương Quảng đâu cùng đi với Tiểu Huệ mà biết... Nhưng có lẽ Vô Thực bang chủ là người rất đặc dị.

Nàng gật đầu rồi tả lại hình thể của bang chủ Vô Thực cho Trương Quảng biết.

Trương Quảng bật cười thành tiếng rồi nói:

- Khi là người Cái Bang thì cần cái ăn hàng ngày, khi đã là bang chủ thì cái ăn thừa bừa... Chính vì sự thừa bừa đó mà bang chủ đã phát cơn đẫy đà. Y là người đầu tiên trong giới võ lâm chết vì ăn. Nghĩ cũng nực cười.

- Thật ra huynh đã biết điều đó rồi.

- Ở... thật sự mà nói Trương Quảng không biết bang chủ Cái Bang Vô Thực lại rơi vào tình trạng tồi tệ như thế đó. Nhưng ta biết người nào làm chủ Tam Tông miếu...Người đó mới đích thực là bang chủ Cái Bang.

- Vậy bang chủ Cái Bang là Thừa Phát.

Trương Quảng khẽ gật đầu.

Chàng từ từ rảo bước tiến ra ngoài.

Vừa đi Trương Quảng vừa nói:

- Mặc dù chỉ là chấp pháp trưởng lão Cái Bang nhưng Thừa Phát trưởng lão mới là người quyết định chính sự Cái Bang. Còn với tình trạng của Vô Thực thì còn làm gì được nữa.

- Nói vậy huynh đã thương thảo với Thừa Phát rồi.

- Ta đã trao tín thư cho Thừa Phát lão trưởng.

- Huynh biết như vậy... Sao còn muốn Tiểu Huệ đến viếng Vô Thực.

Trương Quảng bật cười. Nhìn sang Tiểu Huệ, Trương Quảng nói:

- Ý này của Tiểu Huệ chứ Trương Quảng đâu có ép nàng.

Tiểu Huệ lườm Trương Quảng:

- Huynh lém lỉnh và giảo hoạt lắm. Chẳng ai biết được huynh đang nghĩ gì và hành động như thế nào.

Chàng nhướn mày:

- Trương Quảng bí ẩn như vậy à.

- Tiểu Huệ có cảm tưởng chuyện gì trên võ lâm giang hồ... Trương Quảng huynh đều biết cả.

- Ta tài như thế sao.... Nếu ta tài như Tiểu Huệ nói thì ta đã không chạy thực mạng khi gặp Mạc Dân, và không để cho lão độc khổng chế nàng bằng độc trùng.

- Tiểu Huệ đâu có dám nói huynh là kẻ toàn năng toàn mỹ.

Trương Quảng nhìn nàng mỉm cười:

- Giờ thì ta và Tiểu Huệ đã có thể yên tâm quay về gặp Thượng Quan bang chủ rồi.

- Huynh đã hoàn thành chức nghiệp mà bang chủ giao.

- Không dám nói hoàn thành mà chỉ có thể nói đã làm tròn những gì mà bang chủ đặt vào ta. Trong công trạng này nhất định có công của Tiểu Huệ... Công rất lớn.

Nàng lắc đầu:

- Tiểu Huệ chẳng thấy mình có công gì cả. Mà chỉ làm một gánh nặng cho Trương huynh mà thôi.

- Sao nàng lại nói vậy?

- Đó là sự thật,... Nếu không có huynh thì Tiểu Huệ hẳn đã chết bởi nhật nguyệt ma hoàn của Mạc Dân rồi.

Trương Quảng nghiêm giọng nhìn nàng nói:

- Nhắc đến Mạc Dân, ta sức nhớ đến hành động của Lục tổng quản. Chuyện của Lục tổng quản, Tiểu Huệ phải nói lại với bang chủ đó.

Nàng gật đầu:

- Tiểu Huệ sẽ trình tấu lại với bang chủ.

Nhìn nàng Trương Quảng:

- Trương huynh...: Chúng ta lên đường.

Trương Quảng nói:

- Đường này ta biết có một chỗ rất đẹp rất thơ mộng. Nơi đã dành cho những đôi uyên ương đến với nhau để ngắm cảnh, và đối ẩm... Nhân cơ hội này.... Ta mời nàng đến đó.

- Đó là chốn nào.

- Vân Sơn Uyển.

-- o O o --

Hồi 21

Dĩ Độc Trĩ Độc

B

ất cứ ai đến Vân Sơn uyển cũng không thể nào rời bước bỏ đi được.

Vân Sơn uyển là một vầng thể những ngôi thảo xá kang trang được dựng trên sườn ngọn "Mã Sơn". Đến Vân Sơn Uyển, người ta có cảm tưởng lạc vào cảnh giới tiên cảnh. Những tản mây trắng bành bồng lơ lững ngay trước mặt. Và có thể dùng tay chạm đến chúng.

Ngoài những vầng thể xinh xắn, kang trang, cảnh sắc ở đây không có bút mực nào tả được vẻ đẹp của nó. Bướm thì từng đàn bay lượn khoe sắc, cây thì bạc ngàn từ chân núi, lên đến đỉnh.

Những con đường mòn lót đá hoa cương nối những quãng thể khảo xá với nhau, tạo nên một tân đồ liên hoàn để những đôi nam nữ thanh tú sánh vai ngắm cảnh, thưởng lãm sự yên tĩnh.

Nhưng Vân Sơn uyển không chỉ nổi tiếng bởi cảnh đẹp huy hoàng tráng lệ của con người tạo ra giữa thiên nhiên, nơi đây còn có một thứ rượu đặc biệt chỉ có ở Vân Sơn uyển, và chỉ có những bậc đại gia đại phú, hay những quan nhân vương triều mới có thể đặt chân đến.

Những kẻ bình thường, những người trung lưu chỉ có thể mơ tưởng đến Vân Sơn trong ác mộng và ao ước có ngày đặt chân đến, nhưng ao ước vẫn chỉ là ao ước. Bởi muốn vào Vân Sơn uyển chỉ ít trong hầu bao phải có trăm lạng vàng ròng. Với số ngân lượng to lớn như vậy thì có mấy ai được đặt chân vào Vân Sơn Uyển.

Với tám kim bài của Kim tiền bang, Trương Quảng và Tiểu Huệ mới có đủ ngân lượng để vào vùng non bồng tiên cảnh này. Ngồi trong thảo xá, những vật dụng bên trong thì toàn những thứ giá trị, ngay cả bầu rượu và chén uống rượu cũng bằng ngọc thạch, Trương Quảng và Tiểu Huệ ngắm nhìn những đôi uyên ương đi trên những con đường lát đá phẳng phiu. Mặc dù đêm nay chỉ có ánh trăng lưỡi liềm, nhưng ánh sáng của con trăng cũng tạo ra nét thơ mộng huyền ảo cho Vân Sơn Uyển.

Trương Quảng đặc chén rượu xuống trước mặt nhìn lại Tiểu Huệ:

- Nàng thấy có đẹp không?

Nàng gật đầu:

- Đẹp lắm.... Thật là thơ mộng. Không biết trong những đôi uyên ương kia có...

Tiểu Huệ bở lững câu nói giữa chừng.

Trương Quảng mỉm cười:

- Ý nàng muốn nói trong những đôi uyên ương kia có gã nào gian trá như Kiến Văn không chứ gì?

Trương Quảng mỉm cười lắc đầu:

- Đừng nghĩ như vậy. Tất cả những đôi uyên ương khi đã đến Vân Sơn uyển đều đã nguyện với lòng thề thốt với nhau. Họ không chia cắt nhau đâu.

Nàng nhìn Trương Quảng:

- Đâu ai đoán được lòng người. Nếu chỉ dựa vào những lời thề thốt mà có được sự thủy chung thì trên đời này đâu có sự ngang trái.

- Nàng bi quan quá rồi đó.

Nàng nhìn ra cửa thảo xá.

Trương Quảng nói:

- Uống với Trương Quảng một chén rượu để quên đi những nỗi muộn phiền.

Nàng nhìn lại Trương Quảng, miệng điểm nụ cười mỉm, tay thì bưng chén rượu nói:

- Đối với Tiểu Huệ thì chẳng có gì muộn phiền cả.

Tiểu Huệ vừa bưng chén rượu đưa lên miệng thì tiếng tiêu quái gở cất lên đập vào thính nhĩ nàng. Nghe tiếng tiêu đó, chân diện Tiểu Huệ sa sầm hẳn lại. Những nét bất nhẫn hẳn lên. Nàng từ từ đặt chén rượu xuống nhìn Trương Quảng nói:

- Ngay cả một cuộc đối ẩm với Trương huynh Tiểu Huệ cũng không được trọn vẹn.

Nàng thở dài lắc đầu:

- Không biết đến bao giờ Tiểu Huệ mới có được những khoảnh khắc riêng cho mình, chứ đừng nói đến một tình yêu trọn vẹn bằng tình người.

Nàng nói rồi đứng lên.

Trương Quảng hỏi:

- Nàng đi đâu.

- Đi gặp người mà Tiểu Huệ chẳng bao giờ muốn gặp... Nhưng không gặp thì không được.

- Kiến Văn.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Không.... Tiểu Huệ phải đi gặp Độc Nhân Cầu Bá Tuyệt.

- Lão độc thổi tiêu gọi nàng.

Tiểu Huệ gật đầu gượng cười nói:

- Tiểu Huệ không muốn gặp lão độc đó nhưng con độc trùng thì buột Tiểu Huệ phải gặp lão.

Trương Quảng buông một tiếng thở dài:

- Ta đúng là một kẻ vô dụng.... Hay nàng có thể dẫn ta đi đến gặp lão Độc.

Nàng mỉm cười lắc đầu nói:

- Trương huynh muốn lão độc cắn độc trùng vào huynh ư. Một mình Tiểu Huệ thôi đủ rồi.... Tiểu Huệ không muốn kéo huynh vào chung một số phận với Tiểu Huệ.

Nghe nàng nói Trương Quảng chỉ buông tiếng thở dài. Bưng lấy chén rượu dốc vào miệng mình.

Tiểu Huệ gượng nói:

- Gặp lão độc lấy giải được độc trùng rồi Tiểu Huệ sẽ quay lại ngay.
- Lão đưa giải được cho nàng à.

Nàng gật đầu:

- Mỗi một hoàn giải được chỉ có tác dụng một thời gian nhất định thôi. Nhưng nếu không có giải được, Tiểu Huệ không cách nào chịu đựng nổi sự hành hạ của độc trùng. Đã là độc nhân thì không ai không gian ác đâu nào. Tiểu Huệ đi đây.

Nàng bước ra ngoài thảo xá.

Tiểu Huệ không ngờ khi nàng vừa bước ra khỏi thảo xá thì Trương Quảng cũng lặng lẽ theo chân nàng.

Tiểu Huệ theo tiếng tiêu tìm đến một gian thảo xá tọa lạc một nơi cao nhất trên đỉnh "Mã sơn". Khi nàng xuất hiện thì tiếng tiêu cũng ngừng bật.

Nàng đẩy cửa thảo xá bước vào.

Trong thảo xá Độc nhân Cầu Bá Tuyết đã chờ sẵn. Không chỉ một mình lão mà còn có thêm một tráng niên lực lưỡng vận phục trang bằng gấm hàn châu.

Vừa thấy Tiểu Huệ, mắt gã trung niên đã sáng hẳn lên. Y nở ngay nụ cười có vẻ rất tâm đắc.

Lão độc liếc trộm qua tráng niên rồi nói với Tiểu Huệ:

- Lão phu cho gọi nàng đến đây vì có chuyện hệ trọng và lão cũng nghĩ nàng sẽ không phụ lòng ta.

Tiểu Huệ ôm quyền.

- Tiên sinh chỉ giáo. Tiểu Huệ phải làm gì.

Lão độc ve cằm mỉm cười. Nụ cười của lão hiện ra thì đôi chân mày của Trương Quảng nhíu lại.

Lão độc chỉ tráng niên nói:

- Đây là Hàn thiếu gia. Một phong lưu nho sinh nổi tiếng ở Hàn châu. Lão phu vốn dĩ có trọng ân với Hàn thiếu gia. Hàn thiếu gia đến Vân sơn uyển lần này chỉ có một mình. Trong cảnh đêm thơ mộng này, Hàn thiếu gia muốn có một nữ nhân để tâm sự... và giao tình. Nàng giúp lão phu được chứ.

Lão chẳng cần Tiểu Huệ có đồng ý hay không mà thản nhiên nhìn lại họ Hàn.

- Hàn công tử thấy tiểu nữ của lão phu đẹp chứ.

Gã gật đầu ôm quyền xá:

- Đa tạ trưởng lão đã đưa đến cho Hàn Bản một trang nhi nữ sắc nước hương trời.
- Hàn thiếu gia nói vậy được rồi. Chỉ cần Hàn công tử vui vẻ thì lão hủ vui vẻ thôi.

Lão vỗ vai Hàn Bản:

- Hàn thiếu gia cứ tự nhiên.

Tiểu Huệ nghe lão độc nói mặt sa sầm. Nàng miễn cưỡng hỏi:

- Tiên sinh bán Tiểu Huệ cho Hàn công tử đây với giá bao nhiêu vậy. Nếu có thể Tiểu Huệ sẽ trao số ngân lượng kia cho tiên sinh mà không phải bồi tiếp Hàn công tử.

Lão độc khoát tay giả lả cười:

- Không không... Lão hủ đâu có cần ngân lượng mà bán tiểu nữ. Lão hủ hoàn toàn không cần ngân lượng mà cần tiểu nữ giúp cho chuyện này rồi tiểu nữ sẽ hiểu mà.

Lão nghiêm mặt:

- Nếu tiểu nữ không chịu ý của lão phu. Đừng trách lão phu sao nhấn tâm với Tiểu nữ.

Lão nhìn lại Hàn Bản:

- Mời công tử.

Lão nói rồi bước ra ngoài đứng án ngữ ngay cửa thảo xá như sợ Tiểu Huệ và Hàn Bản vứt bỏ trốn.

Lão nhìn lên bầu trời đêm sao để khỏa lấp thời gian trống trải.

Bên trong thảo xá, Tiểu Huệ nhìn Hàn Bản ngập ngừng hỏi.

- Công tử đã trả cho Cầu tiên sinh bao nhiêu ngân lượng.

Hàn Bản lắc đầu:

- Không không... Hàn mỗ đâu có trả ngân lượng cho Cầu tiên sinh.

- Thế sao Cầu tiên sinh lại đem Tiểu Huệ cống nạp cho công tử?

- Cầu tiên sinh gặp Hàn mỗ, rồi thỉnh nhờ Hàn mỗ đến giao tình với nàng để trị thương cho nàng. Ta vì lòng hào hiệp mà buột phải nhận lời tiên sinh... Ta những tưởng đâu phải gặp một người nội thương trầm trọng, không ngờ nàng lại khoẻ mạnh như vậy.

Tiểu Huệ cau mày nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ lão độc làm chuyện này vì có liên quan đến độc trùng trong nội thể của mình.

Nàng suy ngẫm một lúc rồi nói:

- Thôi được.. Tiên Sinh đã muốn vậy. Tiểu Huệ đành chiều theo ý của Cầu tiên sinh.

Nàng nói rồi quay lưng lại Hàn Bản tự trút bỏ trang phục mình.

Thân thể Tiểu Huệ hiện ra với những đường cong thật cân đối và làn da trắng ngời ngời khiến Hàn Bản cảm nhận ngay sự rạo rực khôn tả đang ngập trong người gã. Nước bọt tự dưng trào ra ngoài miệng Hàn Bản mà gã không sao làm chủ được, Hàn Bản bước đến sau lưng nàng. Tay y run run đặt lên bờ vai Tiểu Huệ nhỏ nhẹ nói:

- Nàng không phản đối à.

- Công tử hãy làm phận sự của mình đi.

- Nàng đẹp quá.. Ta không ngờ mình lại có may mắn như thế này.

Tiểu Huệ buông tiếng thở dài, gằn giọng nói:

- Hàn công tử đừng nói nhiều nữa, hãy làm phận sự của mình. Tiểu Huệ là món quà của Cầu tiên sinh cống nạp cho công tử mà.

- Ta biết. Ta biết.

Hàn Bân vừa nói vừa cởi bỏ phục trang. Y rà tay khắp người Tiểu Huệ rồi mới thực hiện nốt những động tác giao hoan của một con thú với tất cả sự háo hức chiếm hữu thân thể nàng.

Hàn Bân rên lên một tiếng.

Lão Độc nhân Cầu Bá Tuyết bước vào. Lão ngồi ngay bên cạnh Tiểu Huệ, áp hữu thủ vào đại huyệt Bách hội của nàng.

Một hấp lực từ lòng bàn thủ của lão phát qua đại huyệt bách hội của Tiểu Huệ.

Nàng giật mình nghĩ thầm:

"Lão quỷ định làm gì?"

Ý niệm đó lóe lên, Tiểu Huệ toan phản kháng lại hành động của độc thì toàn thân thể nàng cứng đờ. Tiểu Huệ thấy mắt mình tối sầm lại, và thần thức mù mẫn. Nàng chỉ còn nghe được những âm thanh rên rỉ của Hàn Bân. Những tiếng rên của gã chẳng biểu cảm khoái lạc mà như tiếng rên đau đớn của một kẻ sắp chết.

Khi lão độc rút tay lại, Tiểu Huệ lấy lại được thần thức, mở mắt ra. Nàng không thể nào tưởng tượng được. Hàn Bân mới đây còn là một tráng niên lực lưỡng, giờ chỉ còn là một cái xác không hồn với vẻ bề ngoài chẳng khác gì một cây củi mục.

Lão Độc xoa tay nhìn Tiểu Huệ:

- Bây giờ tiểu nữ biết vì sao lão hủ cần tiểu nữ rồi chứ.

Mặt Tiểu Huệ biến sắc xanh rờn.

Nàng vội vã vận lại trang phục, vừa vận trang phục, Tiểu Huệ vừa nói:

- Lão đang luyện công phu gì?

- Có luyện công phu gì đâu... lão phu lấy chân nguyệt của gã họ Hàn này rồi bỏ tinh lực cho độc trùng trong nội thể của Tiểu Huệ đó.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Tôi không tin.

Lão độc mỉm cười nói:

- Tiểu nữ không tin cũng được... Bây giờ tiểu nữ có thể đi được rồi.

Tiểu Huệ nhìn lão Độc gần như không chớp mắt. Nàng nói:

- Phải chăng lão dùng Tiểu Huệ để nuôi độc trùng bằng cách này.

Lão độc gật đầu.

Tiểu Huệ biến sắc:

- Đây Tiểu Huệ... Phải.. Phải làm những chuyện này cho lão.

Độc nhân Cầu Bá Tuyết vuốt râu nói:

- Đúng... Nếu không làm như vậy thì độc trùng trong nội thể của Tiểu Nữ sẽ nổi loạn và giết chết tiểu nữ.

Lão mỉm cười:

- Lão hủ làm vậy là vì tiểu nữ đó.

Lão xoa tay:

- Tiểu nữ đi được rồi. Khi nào cần lão độc sẽ lại cho gọi tiểu nữ.

Tiểu Huệ đành mặt nói:

- Lão giết ta đi.

Độc nhân Cầu Bá Tuyệt thờ mặt bởi lời nói này của Tiểu Huệ. Lão khẽ gật đầu từ tốn nói.

- Sao Tiểu nữ lại muốn chết?

- Tiểu Huệ không muốn hành động như vậy nữa.

- Không muốn cũng không được. Hay tiểu nữ muốn độc trùng đầy ải tiểu nữ.

Giọng nói của độc nhân thật từ tốn nhưng bất giác xương sống Tiểu Huệ lại gay lạnh, buốt nhói. Toàn thân nàng như thể có lớp gai ốc nổi đầy khắp người.

Nàng nhớ lại cảm giác hôm nào tại vọng nguyệt lầu mà bất giác rùng mình.

Tiểu Huệ nói:

- Chẳng nào Tiểu Huệ lại hành động một lần nữa.

- Cứ mỗi một con trăng khuyết nàng phải làm như vừa rồi nếu không muốn chết bởi độc trùng của lão độc.

Buông tiếng thở dài. Tiểu Huệ hỏi:

- Chẳng nào Tiểu Huệ mới thoát khỏi nghiệp độc trùng của lão.

- Khi nào lão phu cảm thấy không cần nữa sẽ trục độc trùng ra cho tiểu nữ.

Câu nói này của lão khiến Tiểu Huệ không khỏi thất vọng vô cùng.

Nàng lắc đầu:

- Số phận của Tiểu Huệ như vậy rồi, chết còn hơn là sống.

Lão độc mỉm cười:

- Ai cũng muốn sống cả... tiểu nữ đừng nên đi tìm cái chết. Với lại việc tiểu nữ làm cho lão phu... Tiểu nữ còn nhận được sự hoan lạc. Kiến Văn cũng giúp lão như tiểu nữ đã giúp.

- Kiến Văn khác, Tiểu Huệ khác.

Nàng nói rồi cắn răng vào môi dưới, miễn cưỡng bỏ đi thẳng ra ngoài thảo xá.

Lão độc nhìn theo sau lưng nàng, điểm một nụ cười mỉm.

Lão nhìn lại xác Hàn Bân, rồi xoa đôi bàn thủ ra trước mặt.

Lão có vẻ tâm đắc với đôi bàn thủ của lão.

Lão độc ôm xác Hàn Bân ra sau thảo xá quẳng luôn xuống vực rồi quay trở vào. Lão rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi mới từ từ ngồi xuống tràng kỷ vận công điều tức. Hai tay lão áp vào rồi từ đẩy về phía chân đèn đặt ngay góc. Chiếc chân đèn dịch chuyển về phía lão rồi từ từ cong xuống, chẳng mấy chốc bị vo tròn thành một khối sắt trong thật dị hình, dị dạng.

Lão độc hóa giải thần công, mỉm cười nhìn khối sắc quái gở kia.

Lão còn đang đắc ý thì bất ngờ thốt lên:

- Ai?

Từ ngoài thảo xá một người vận trường bào, đội mũ rộng vành, có phủ rèm bước vào. Y vừa bước vào vừa nói:

- Không ngờ độc nhân Cầu Bá Tuyệt lại luyện "Hấp Tinh Đại Pháp".

Lão độc đứng lên:

- Người là ai mà biết lão phu luyện Hấp tinh đại pháp.

- Lão độc không cần biết tên ta. Lão chỉ nên biết một điều, tại hạ được sự thỉnh cầu của một người đến bắt lão phải trực độc trùng ra khỏi nội thể Tiểu Huệ. Hai là hóa giải hấp tinh đại pháp của lão.

Chân diện lão độc sa sầm:

- Người tưởng đâu với chiếc nón rộng vành che mặt người có thể nói gì thì nói. Muốn lão làm gì thì phải theo ý của người sao?

- Mặc dù lão đã luyện thành hấp tinh đại pháp, một ma công tối thượng của tà công... Nhưng hấp tinh đại pháp của lão cũng mới chỉ đạt tới cảnh giới năm thành công lực mà thôi. Chưa đủ gọi là đối thủ của ta đâu.

Độc nhân hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Bản lĩnh của người thế nào mà lại ngạo ngôn như vậy chứ.

- Vậy lão hãy sử dụng hấp tinh đại pháp để xem lời nói của ta đúng hay sai nào.

- Được... Người đã muốn thì lão phu sẽ cho thưởng lãm hấp tinh đại pháp thập đại tà công của lão phu.

Lão nói rồi áp tay vào nhau từ từ đẩy về phía bạch y nhân.

Mặc dù biết hấp tinh đại pháp của lão độc là một trong những môn tà công tàn khốc nhất, nhưng bạch y nhân trông rất dũng dũng, thậm chí còn chấp tay sau lưng.

Vẻ thản nhiên của bạch y nhân khiến lão độc cũng phải e dè. Lão mím môi nghiêng răng rồi gằng giọng nói:

- Đỡ thần công của lão đây.

Hai luồng hấp lực vào tâm trung bản thủ của lão độc thoát ra cuộn cuộn về phía bạch y nhân. Lão vừa phát hấp tinh đại pháp vừa nói:

- Lão hủ sẽ bẻ vụn xương của người.

Bạch y nhân vẫn chấp tay sau lưng, nhưng quanh y có một vùng ảo khí xuất hiện. Hai đạo hấp tinh đại pháp chạm vào vùng ảo khí liền bị hóa giải ngay.

Hai đạo hấp tinh đại pháp như thể chìm vào cõi vô hình vô sắc.

Hiện tượng thần kỳ đó xảy ra khiến cho lão độc sửng sờ, và trợn mắt nhìn bạch y nhân. Giờ lão đã kịp nghiệm ra lời nói của đối phương là sự thật. Lão độc không khỏi lúng túng, vội vội vàng vàng thu hồi hấp tinh đại pháp để dùng đến độc công.

Nhưng lão vừa thu hồi hấp tinh đại pháp thì tâm trung bản thủ nhói buốt một cái thật đau, khi bạch y nhân chớp động hữu thủ.

Lão độc ngồi bệch xuống đất, nhắm mắt

Lão thất sách nhìn lên bạch y nhân.

- Người đã làm gì lão phu?

Bạch y nhân buông một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo.

- Dĩ độc trị độc.

Lão độc chìa hai bàn tay đến trước mặt. Giữa tâm trung bản thủ có hai dấu đỏ như hai nốt ruồi son.

Lão nhìn lại bạch y nhân:

- Phải chăng đây là huyết điểm.

- Đúng. Lão chỉ có hai sự lựa chọn. Một là làm theo lời ta. Hai là chờ đợi cái chết khủng khiếp đến với lão.

Bạch y nhân gằng giọng nói:

- Lão biết cái chết khủng khiếp đến với lão như thế nào rồi.

Chân diện của lão độc biến sắc trông thật là khốn khổ. Lão thở gấp rồi nói:

- Du trang chủ còn sống ư.

- Sống hay chết lão không cần phải biết... Chỉ nên quyết định sự lựa chọn của mình.

- Lão độc muốn sống.

- Muốn sống thì làm theo ý của ta.

- Nhưng ai sẽ hóa giải huyết điểm cho lão độc.

- Trương Quảng là một đại phu kỳ tài y có thể làm được điều đó.

Bạch y nhân nói rồi trở bộ quay bước tiến ra cửa thảo xá.

Độc nhân Cầu Bá Tuyệt gọi theo:

- Du trang chủ.

Bạch y nhân thoát dừng hức. Y nhạt nhẽo nói:

- Đừng van xin ở ta... Hãy van xin Trương Quảng thì đắc lợi hơn. Cũng đừng để cho ta thấy mặt lão, và cũng đừng để ta nghe đến hấp tinh đại pháp. Nếu không lão chết không toàn thân đó.

Nói dứt câu bạch y nhân chỉ lắc nhẹ bờ vai, thân ảnh của y thoát đi nhanh như một cơn lốc, mất hút ngay trong tầm mắt của lão độc.

Lão độc lẩm nhẩm nói:

- Du Cát Đằng! Người còn sống. Người vẫn còn sống sao?

Độc nhân Cầu Bá Tuyệt nhìn lại đôi bản thủ của mình một lần nữa mà cảm nhận lòng nặng trĩu. Lão bất giác buông tiếng thở dài, lắc đầu nhìn ra căn thảo xá.

- Cát Đằng... Độc nhân sẽ tìm người khi luyện thành hấp tinh đại pháp... độc nhân sẽ tìm người.

-- o O o --

Hồi 22

Nợ Tình Bạc Phận

Tương Quảng bước vào thảo xá.
 Tiểu Huệ đang ngồi ủ rũ đứng bật lên.

Trương Quảng mở lời trước:

- Nàng về rồi à...

- Trương huynh đi đâu vậy?

- Nàng đi rồi, ta ở lại thấy cô độc quá nên rảo bước ra ngoài để chung vui cùng những đôi uyên ương trên Vân sơn uyển này.

Bước đến bên Tiểu Huệ, Trương Quảng nói:

- Tiểu Huệ... Ta biết vì sao những đôi uyên ương không sợ tổn hao ngân lượng để tìm đến Vân Sơn uyển.

- Vân Sơn uyển có thần phổ mạng tình yêu à.

Nàng vừa nói vừa mỉm cười.

Trương Quảng gãi đầu nói;

- Chẳng có thần phổ mạng tình yêu đâu mà ở đây có một hẻm vực tương truyền rằng đã có một đôi uyên ương vì tình mà cùng nhau nhảy xuống hẻm vực đó. Đôi uyên ương kia có sống thì phải chia lìa lứa đôi nên quyết định tìm đến cái chết để mãi mãi không còn chia cắt. Truyền thuyết tình yêu của hai người đó khiến cho những người đời sau khi yêu nhau muốn được như họ, nên kéo đến Vân Sơn uyển mà thề thốt.

Nàng gượng cười nói:

- Thế chừng nào Trương huynh mới đem ý trung nhân của huynh đến Vân Sơn uyển thề hẹn.

Trương Quảng nhún vai:

- Ai thì có ý trung nhân nhưng ta chắc chắn không có rồi.

- Giáng Thể Ngọc cũng xứng đáng với Trương huynh lắm chứ.

- Ở... ta không dám mơ tưởng đâu. Thể Ngọc đường đường là ái nữ của Minh Thần cung chủ. Chung quanh nàng còn có những anh hùng lầy lừng như Mạc Dân...

Trương Quảng nhăn mặt:

- Ta đâu muốn chết vì tình chứ. Phận thấp hèn như Trương Quảng nếu có dạng tình yêu cũng chỉ xin nhận phận nhỏ nhoi nhất trong cuộc đời này.

Trương Quảng nhìn Tiểu Huệ:

- Thế nào. Lão độc có đưa thuốc giải cho nàng không.

Nàng đỏ mặt ngượng ngùng rồi gật đầu:

- Có.

- Thế thì tốt quá rồi.

Tiểu Huệ nghiêm giọng nói:

- Trương huynh...

- Nàng muốn nói gì?

- Lão Độc Nhân Cầu Bá Tuyệt nếu không diệt trừ sớm... Tiểu Huệ nghĩ lão sẽ là ác ma nhân khủng khiếp đó.

- Thế ai tiêu diệt lão đây? Huống chi nàng còn đang bị lão...

- Tiểu Huệ không lo cho bản thân mình nữa.

Nàng buông tiếng thở dài, rồi nói tiếp:

- Trương huynh là bằng hữu của Giáng Thể Ngọc tiểu thư.... Có thể huynh thỉnh cầu Giáng Thể Ngọc, nhờ đến Minh thần cung chủ ra tay giết lão độc.

Trương Quảng cau mày:

- Nàng nghĩ lão độc nguy hiểm như vậy à?

Tiểu Huệ khẳng khái gạt đầu:

- Tiểu Huệ nghĩ như vậy...

- Nếu đúng như nàng nói Trương Quảng sẽ thỉnh cầu với bang chủ.

- Thượng Quan bang chủ ư...

Tiểu Huệ gượng cười lắc đầu:

- Bang chủ không phải là đối thủ của độc nhân Cầu Bá Tuyệt đâu.

- Tiểu Huệ nghĩ như vậy à.

- Không phải nghĩ mà là chắc chắn như vậy. Võ lâm còn có Minh thần cung chủ và Môn chủ Thiên Môn mới có thể giết được độc nhân thôi.

- Ở... Nhưng hai người này ta lại không quen biết... Làm sao thỉnh cầu họ... Không chừng họ lại cùng phe cánh với Độc nhân thì ta và nàng tự chuốc họa vào thân.

Trương Quảng vừa nói dứt câu thì độc nhân Cầu Bá Tuyệt bước vào.

Vừa thấy độc nhân Cầu Bá Tuyệt, Tiểu Huệ biến sắc đứng bật lên, nàng nắm tay Trương Quảng kéo vội ra sau lưng, rồi gằng giọng nói:

- Lão độc... Trương huynh không biết võ công... Nếu lão làm hại đến huynh ấy Tiểu Huệ thề sống chết với lão.

Độc nhân Cầu Bá Tuyệt nhìn Trương Quảng, rồi nhìn lại Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ căng mắt nhìn lão dường như không chớp.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Văn bối và tiên sinh không thù không oán hẳn tiên sinh không có ý hại văn bối

Độc nhân Cầu Bá Tuyệt nhìn chàng bằng ánh mắt dò xét rồi trầm giọng nói.

- Lão phu đến thảo xá của Trương công tử và Tiểu Huệ... Lão phu không có ý muốn hại ai cả. Lão đến với lòng thiện chí của mình.

Tiểu Huệ buông tiếng thở phào như thể trút được gánh nặng trên vai nàng.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Lão đến có ý gì...

Độc nhân Cầu Bá Tuyết gượng cười nhìn Trương Quảng nói:

- Lão hủ có ý muốn trao đổi với Trương công tử đây.

Trương Quảng tròn mắt nhìn lão:

- Văn bối.... Văn bối là kẻ vô danh tiểu tốt lại chẳng có bảo vật gì.... Lấy cái gì trao đổi với tiên sinh.

Lão độc nhướn mày ngồi xuống ghế.

Tiểu Huệ vẫn đứng án ngữ che chắn cho Trương Quảng. Lão độc nói:

- Tiểu nữ.... Lão phu không hại Trương Quảng công tử đâu... Người đừng sợ.

- Lão muốn gì nói ra đi.

Nhìn Trương Quảng, độc nhân từ tốn nói:

- Lão muốn biết Trương công tử đây có phải là đại phu không?

Trương Quảng gật đầu:

- Tại hạ là đại phu à. Võ công thì tại hạ đúng là không biết gì nhưng y thuật thì có thể rất tự tin về mình.

- Tốt lắm...

Lão chìa đôi bản thủ đến trước rồi hỏi:

- Công tử nhìn xem trong lòng bàn tay của lão có gì.

Trương Quảng bước qua Tiểu Huệ, nắm lấy tay độc nhân Cầu Bá Tuyết quan sát rồi nói:

- Trong lòng bàn tay của tiên sinh có nốt ruồi son.... Nhưng đây không phải là nốt ruồi mà do huyết lưu trú lại.

Chàng nhìn vào mặt lão độc:

- Tiên sinh đã trúng phải một thứ binh khí rất đặc dị.

Nói rồi Trương Quảng bắt mạch lão độc. Đôi chân mày của chàng nhíu lại, chàng buột miệng thốt.

- Ui cha...

Lão độc nghiệm giọng nói:

- Công tử thấy gì?

Trương Quảng buông tay lão độc, rồi nhìn lão nói:

- Kinh mạch của tiên sinh loạn đảo Chứng tử bên trong có kim châm rất nguy hiểm. Nếu không lấy kim châm ra, thì chẳng bao lâu chúng sẽ công phá đến tim... Tiên sinh chết rất đau đớn mà không một đại phu nào cứu được.

Mặt độc nhân sa sầm và đánh hắt lại. Lão buột miệng thở dài rồi nói:

- Công tử lấy được kim châm ra cho lão độc chứ.

Trương Quảng lưỡng lự rồi nói:

- Văn bối có thể lấy được.

- Trương công tử hẳn biết lão phu đã hạ độc trùng với Tiểu Huệ.

- Văn bối có nghe Tiểu Huệ nói.
Lão độc đứng lên.

- Lão phu có đề nghị thế này... Nếu Trương công tử trực được kim ra khỏi mạch môn của lão độc thì ngược lại lão độc sẽ lấy độc trùng ra khỏi nội thể của tiểu nữ Tiểu Huệ đây.

Trương Quảng ôm quyền xá:

- Thế thì hay quá.

Tiểu Huệ xen vào:

- Trương huynh... Không được làm... Tiểu Huệ thà chết chứ không để huynh cứu gã độc vật này đâu.

Nàng vừa thốt dứt câu thì lão độc bất ngờ chồm tới đặt trảo vào yết hầu Trương Quảng:

- Trương tiểu tử...

Tiểu Huệ biến sắc quát:

- Lão độc..

Cầu Bá Tuyết gắt giọng lườm nàng nói:

- Nha đầu... im miệng.

Lão nhìn lại Trương Quảng:

- Trương tiểu tử.... Người nghe theo nha đầu kia hay nghe theo lão hủ?

- Văn bối học y thuật để cứu người. Nếu như Tiểu Huệ không vướng độc trùng của tiên sinh thì phận sự của văn bối cũng phải cứu tiên sinh. Nay một việc lợi đôi bên, cớ gì văn bối lại không nhận lời.

Độc nhân Cầu Bá Tuyết gật đầu:

- Tốt lắm.

Lão vừa nói vừa thả trảo công khỏi yết hầu Trương Quảng:

- Lão hủ và Trương tiểu tử thỏa thuận rồi nhé.

- Văn bối sẽ làm hết sức mình.

- Được... Hãy lấy kim cho lão hủ.

Trương Quảng buông tiếng thở dài.

- Vậy còn...

- Tiểu tử yên tâm.... Mặc dù lão hủ là độc nhân nhưng rất trọng lời nói của mình.

Trương Quảng ôm quyền:

- Đa tạ tiên sinh.

Chàng bắt lão độc nằm trên tràng kỷ, bắt mạch một lần nữa.

Trương Quảng cau mày:

- Văn bối nói điều này.... Mong tiên sinh tin văn bối.

- Nói đi.

- Muốn lấy kim châm ra khỏi mạch môn của tiên sinh, văn bối cần một con độc trùng của tiên sinh.

Độc nhân ngồi lên.

- Sao phải cần tới độc trùng.
- Đó là biện pháp duy nhất để đưa kim châm ra.... nếu không, lỡ xảy ra sơ xuất... Văn bối... có lỗi với tiên sinh.

Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Thôi được rồi... nhưng người phải thề độc với lão hủ... Phải trục kim cho lão hủ.

Trương Quảng đưa tay ra khỏi đầu:

- Văn bối thề.... Nếu như Trương Quảng gian trá thì tuyệt nhiên không thấy mặt trời, không đất dung thân.

- Bao nhiêu đó đủ rồi.

Lão nói rồi rút chiếc tiêu trong ống tay áo nhìn Tiểu Huệ:

- Nha đầu... Hãy vận công điều tức đi.

Tiểu Huệ nhìn Trương Quảng.

Chàng khẽ gật đầu.

Nàng ngồi kiết đà, vận công điều tức.

Lão độc bước đến trước mặt nàng nói:

- Há miệng ra.

Lão độc cầm ống tiêu thổi. Tiếng tiêu vi vu cất lên nghe tựa như tiếng kèn đưa ma.

Trương Quảng chăm chăm nhìn vào miệng Tiểu Huệ. Bất thành linh lão độc ngưng thổi tiêu, vỗ chưởng vào lưng nàng.

- Bình.

Trương Quảng giật mình. Nhưng thấy chưởng ảnh của lão nhẹ nhàng không chủ đích giết người mới thở phào.

Lão độc không rút chưởng về mà vận công đẩy qua nàng.

Toàn thân Tiểu Huệ run rẩy. Mồ hôi xuất hạn ra khắp người nàng Bụng tiểu Huệ những tưởng thóp hẳn lại. Bất ngờ nàng gồng mình rồi hắt hơi.

Từ trong miệng nàng con độc trùng lao ra ngoài.

Con độc trùng lao ra thì Tiểu Huệ bắt đầu nôn ọe.

Lão độc thở phào nói:

- Phận sự ta đã xong, đến phận sự của Trương tiểu tử.

Lão chìa tay về phía chàng.

Trương Quảng cầm lấy con độc trùng. Chàng nhìn lão độc:

- Tiên sinh hãy nhắm mắt tập trung tinh thần. Văn bối sẽ lấy kim cho người.

Chàng vừa nói vừa lấy ba mũi kim châm.

Lão độc thấy ba mũi kim châm hốt hoảng:

- Tiểu tử... Người định làm gì.

- Văn bối dùng thực kim châm lấy kim châm.

Trương Quảng nói xong, liền ghim ba mũi kim vào lòng bàn tay của lão độc,

Lão độc cảm nhận hữu thủ mình ran rát, buột miệng nói:

- Người làm gì vậy?

Lão vừa nói vừa dựng chưởng đặt vào đỉnh đầu Trương Quảng. Mặc nhiên với hành động của lão độc, Trương Quảng tập trung vào công việc mình đang làm. Chàng nắm bàn tay lão độc rồi từ từ rút ra từng nốt ruồi son giữa lòng bàn tay lão với chiếc kim nhỏ và mỏng.

Trương Quảng nói:

- Quá lợi hại và tàn nhẫn.

Chàng nói rồi ghim mũi kim vào thân con độc trùng. Nó duỗi dài ra cứng đờ.

Lão độc thở phào nói:

- Người lấy ra rồi chứ.

- Được một bên rồi. Còn một bên nữa.

Lão độc hạ chưởng xuống chìa đến trước mặt Trương Quảng. Chàng lại dùng thao tác giống như lần trước. Nhưng lão độc không còn áp chưởng vào đầu chàng.

Mũi kim thứ hai được lấy ra, Trương Quảng lại ghim vào con độc trùng.

Trương Quảng thở phào một tiếng:

- Văn bối đã làm xong.

Lão độc thở phào nhẹ nhõm. Lão nhìn lại hai bàn tay, hai nốt ruồi son đã biến mất.

Độc nhân Câu Ba Tuyệt đặc ý nói:

- Tốt lắm...

Trương Quảng ôm quyền.

- Đa tạ tiên sinh đã cho văn bối một lời khen.

Trương Quảng đặt con độc trùng vào tay lão. Nhìn con độc trùng đã cứng đờ, Độc nhân tròn nhất sững sờ:

- Sao lại thế này.

- Văn bối đã dùng nó để rút kim châm ra.

- Lão không nói vậy... Độc trùng của lão đã chết.

- Chỉ còn cách đó mới giữ được mạng của tiên sinh. Con độc trùng này chết thay cho tiên sinh đó.

Lão trừng mắt nhìn Trương Quảng:

- Người.

Hai cánh môi của lão độc mấp máy, mấp mãi nhưng không sao thốt được thành lời. Mãi một lúc mới nói được:

- Tiểu tử... Người biết ta quý con độc trùng này chứ.

- Văn bối biết nhưng mạng của tiên sinh còn quý hơn.

Lão lắc đầu:

- Người cứu ta... Mà giết cả độc trùng của ta. Xem như lão phu chẳng nợ nần gì người cả.

Lão nói rồi hậm hực bỏ đi thẳng ra ngoài, lão dừng bước ngay ngưỡng cửa thảo xá nhìn lại:

- Trương tiểu tử.... Người đừng cho ta gặp người đó.
Lão độc gay gắt nói rồi mới chịu bỏ đi.
Trương Quảng nhìn lại Tiểu Huệ:
- Nàng có sao không.
Nàng gượng cười lắc đầu:
- Tiểu Huệ không sao. Nếu không có Trương huynh... Chẳng biết Tiểu Huệ sống như thế nào nữa.
Nàng bật khóc rồi ôm chầm lấy Trương Quảng:
- Trương huynh... Huynh đã tái sinh Tiểu Huệ.
Chàng vuốt ve bờ vai nàng:
- Tiểu Huệ đừng nói vậy... Chúng ta là người cùng chung một bang, là huynh muội với nhau mà... Ta đâu có thể bỏ nàng được.
Nàng dụi đầu vào ngực Trương Quảng:
- Huynh tốt quá. Tiểu Huệ chẳng biết lấy gì đền đáp cho huynh.
Trương Quảng vội đẩy nàng ra.
Nàng sững sờ bởi hành động của Trương Quảng.
Trương Quảng nói:
- Ta sợ.
Nàng bật cười:
- Đến lúc này mà Trương huynh còn sợ nhất kiếm của Tiểu Huệ à? Nếu không khiếp sợ thì Trương Quảng đâu phải là người. Làm người thì phải biết sợ chứ.
- Tiểu Huệ không bao giờ làm hại Trương huynh đâu
- Nàng nói thì phải giữ lời đó.
Nàng khẳng khái gạt đầu:
- Tiểu Huệ thề với trời với đất. Muội sẽ không làm tổn thương đến huynh. Nếu có người làm tổn thương huynh, người đó sẽ phải đền lại gấp trăm, gấp mười lần.
- Ta sẽ nhớ mãi câu nói của nàng. Tiểu Huệ, chúng ta đi dạo chứ.
Nàng gạt đầu nhưng lại há cứng lấy Trương Quảng nhỏ nhẹ nói:
- Muội muốn hôn huynh.
- Ở...
- Huynh đừng sợ.
- Ở...Nhưng nàng sẽ phải bị xúc động và không làm chủ được mình như bang chủ nói.
Tiểu Huệ buông tiếng thở dài nói:
- Huynh đừng tin lời của bang chủ.
- Hê... Sao nàng lại nói vậy?
- Bang chủ buột Tiểu Huệ phải làm vậy để thẩm chứng huynh xem huynh thật sự có võ công hay không có võ công?
- Hóa ra là vậy. Bang chủ giờ hẳn đã tin vào Trương Quảng rồi chứ.

Nàng mỉm cười nói:

- Bang chủ Kim tiền bang mà không hoài nghi thì không bao giờ là bang chủ Kim Tiền bang. Đối với Thượng Quan Nghi bang chủ không ai bang chủ tin cả ngoại trừ bản thân người.

Trương Quảng lắc đầu nói:

- Con người có những bản chất cố cựu mà thời gian chẳng bao giờ thay đổi được.
- Chàng vừa nói dứt câu thì Tiểu Huệ bá cứng lấy cổ, nhỏ nhẹ nói:
- Trương huynh đã làm cho Khả Tiểu Huệ thay đổi.
- Thay đổi ư... thay đổi thế nào.

Nàng mỉm cười nói:

- Trước đây Tiểu Huệ là kẻ hoài nghi... Không chỉ hoài nghi còn là kẻ hận thù.

Trương Quảng cướp lời nàng.

- Vì sự bội bạc của Chu Kiến Văn.

Nàng gật đầu:

- Nhưng nay muội đã hoàn toàn tin vào mình... Tin vào huynh....

Trương Quảng mỉm cười:

- Chỉ cần nàng quên Chu Kiến Văn thì sẽ thay đổi ngay đấy mà.
- Muội tin huynh được chứ.

Trương Quảng gật đầu.

Tiểu Huệ không để cho chàng nói bằng cách áp chặt môi mình vào môi Trương Quảng.

Nụ hôn của nàng thật nồng cháy, cuồng nhiệt và kéo dài gần như đạt tới giới hạn của sự vô tận.

Tiểu Huệ rời đôi môi khỏi môi Trương Quảng, hơi dịch lùi về sau.

Nàng quay lưng về phía Trương Quảng rồi từ từ lột bỏ y trang.

Trương Quảng bối rối cản nàng lại:

- Tiểu Huệ.
- Muội muốn trao cho huynh thể xác của muội.

Trương Quảng lắc đầu:

- Huynh... huynh.
- Huynh không nhận hay kinh tởm.
- Không phải như Tiểu Huệ nghĩ đâu.

Buông một tiếng thở dài, Tiểu Huệ nói:

- Tiểu Huệ không đòi hỏi ở huynh điều gì cả. Tiểu Huệ chỉ muốn trao cho huynh thôi.

Tiểu Huệ làm vậy để mãi mãi nhớ đến Trương huynh.

- Nhưng huynh thì nghĩ khác.
- Nghĩ gì.
- Tiểu Huệ còn nhớ lời của Trương Quảng lần đầu tiên gặp tiểu Huệ không.

Nàng im lặng.

Đặt tay lên bờ vai Tiểu Huệ, sửa lại trang phục cho nàng. Trương Quảng từ tốn nói:

- Trương Quảng muốn Tiểu Huệ mãi mãi là cánh hoa tuyệt sắc để huynh chiêm ngưỡng chứ không bao giờ hủy hoại nó, chiếm đoạt nó. Có như vậy Tiểu Huệ mới mãi mãi là đóa hoa trong tâm tưởng của Trương Quảng.

Chàng quay Tiểu Huệ lại đối mặt với mình, rồi ôn nhu nói:

- Tại sao ta và nàng không là một đôi uyên ương dưới trăng trên Vân Sơn uyển... Để rồi ngày mai chúng ta rời Vân Sơn Uyển để nối tiếp những chuỗi ngày dành cho võ lâm giang hồ.

Nàng nhìn Trương Quảng chớp mắt, gật đầu, nhưng lệ đã đọng ra khóe:

- Muội mong đêm nay thật dài và đừng bao giờ có ngày mai nữa.

-- o O o --

Hồi 23

Khởi Nghiệp

B

ức tranh Tố nữ cầm lẵng hoa treo trên vách cứ đập vào mắt Trương Quảng. Chàng không thể nào rời mắt khỏi bức tranh đó, bởi tố nữ trong tranh đúng là một trang giai nhân tuyệt sắc có một không hai trên đời này. Mặc dù chỉ có mặt bức tranh thôi, nhưng Trương Quảng cảm nhận tim mình đập rộn rã. Có cái gì đó rất sống động ở Tố nữ, có cái gì đó rất thật khiến cho Trương Quảng phải ngơ ngẩn cả người.

Trương Quảng ngắm bức tranh Tố nữ khẽ nói:

- Nàng ta là ai. Không biết có thật trên đời này không?

Trương Quảng vừa nhẩm nói vừa ngây ngất ngắm nhìn. Nàng có gương mặt thật thánh thiện, một dáng vẻ như mai như liễu. Một ánh mắt to tròn nhưng phản nhật nét buồn vời vợi.

Trương Quảng nghĩ thầm:

- Nếu như nàng có thật trên đời này.. Ta nhất định sẽ tìm đến gặp mặt cho bằng được.

Thượng Quan Nghi bang chủ bước vào mà Trương Quảng vẫn cứ mãi mê chiêm ngưỡng vẻ đẹp của Tố nữ trong tranh. Thượng Quan Nghi bước đến sau lưng chàng rồi mà Trương Quảng vẫn không hề hay biết.

Vị bang chủ Kim Tiền bang tăng hắng.

Trương Quảng như thể thoát ra khỏi giấc mộng bởi tiếng tăng hắng của Thượng Quan Nghi, chàng quay lại vội vàng, và ôm quyền xá:

- Bang chủ.. Trương Quảng thất lễ.

Thượng Quan Nghi khoát tay:

- Hây... Chính ta thất lễ khiến hiền đệ phải giật mình...

Lão vuốt râu mỉm cười bước đến bàn ngồi.

Thượng Quan Nghi chỉ chiếc bàn đối diện:

- Hiền đệ ngồi đi.

- Đa tạ bang chủ.

- Đừng khách sáo. Ta có chuyện muốn nói với hiền đệ.

Lão vừa nói vừa chuốc trà ra hai chiếc chén. Bưng chén trà, Quan Nghi hớp một ngụm rồi nói:

- Hiền đệ thấy Tố nữ trong tranh thế nào?

- Rất đẹp.. Người Tố nữ đã đẹp, và nét họa của họa nhân đúng là bậc tài hoa mới lột tả được hết vẻ đẹp của nàng.

Quan Nghi vuốt râu gật đầu:

- Tố nữ trong tranh chính là ái nữ của bốn nhân đó.

Trương Quảng nhìn sững Thượng Quan Nghi:

- Nàng chính là Thượng Quan Uyên Uyên tiểu thư.

Quan Nghi gật đầu:

- Không sai... Hiền diệt thấy Uyên Uyên đẹp chứ.

- Văn bối không ngờ bang chủ lại có một ái nữ đẹp như vậy. Rất tiếc văn bối chưa gặp được tiểu thư.

Lão cười khẩy rồi nói:

- Đã là người trong một bang, sớm không gặp, muộn cũng sẽ gặp mà.

Lão nói rồi nhìn Trương Quảng bưng chén trà nhấp một ngụm và nói:

- Trương hiền đệ. Chuyển đi vừa rồi của Trương hiền đệ đã hoàn thành mỹ mãn Nhất định hợp nhóm bang hội trên Vu Sơn điền trang...

Thượng Quan Nghi ngập ngừng.

Trương Quảng nói:

- Bang chủ yên tâm. Trương Quảng đã chuẩn bị bước thứ hai rồi.

- Bước thứ hai như thế nào. Ta nghĩ... tin tức này cũng truyền đến tai Thiên Môn và Minh Thần cung. Minh Thần cung chủ và Thiên Môn chủ nhất định sẽ nhúng tay vào.

- Trương Quảng cũng đã nghĩ đến điều đó. Thời điểm hợp nhất các đại bang trên giang hồ, bang chủ nên tuyên cáo rút lui khỏi giang hồ.

Thượng Quan Nghi cau mày:

- Sau lại làm vậy.

Trương Quảng ôm quyền:

- Ai mà không mơ đến chứ vị Minh chủ các đại bang. Tất nhiên sẽ có sự tranh giành quyết liệt giữa các vị bang chủ với nhau. Đến lúc cần thì... tất cả phải thỉnh mời bang chủ mà thôi.

Thượng Quan Nghi ngửa mặt cười khàn khách rồi nói:

- Ta hiểu ý hiền đệ rồi.

Thượng Quan Nghi đứng lên nhìn Trương Quảng nói:

- Trương hiền đệ... Muốn ta bang thưởng gì cho người đây.

- Tại hạ chưa làm gì chỉ khơi động sự toan tính của mình để giúp bang chủ. Đâu đáng được phần thưởng của bang chủ chứ. Chờ khi đại nghiệp thành công, Trương Quảng nhận thưởng cũng không muộn.

Thượng Quan Nghi khẽ gật đầu:

- Đến ngày đó bốn bang chủ sẽ hậu tạ cho hiền đệ. Có một chuyện bốn bang chủ muốn bàn với hiền đệ.

Trương Quảng ôm quyền:

- Bang chủ chỉ giáo.

- Bốn nhân không biết Trương hiền đệ có quan hệ thế nào với Thiên môn.

Trương Quảng cau mày nói:

- Bang chủ nghĩ Trương Quảng là người của Thiên Môn.

Thượng Quan Nghi nhìn chàng:

- Ta không nghĩ như vậy. Nhưng có một điều rất lạ là người của Thiên Môn đã đến đây tìm Trương hiền đệ.

- Tìm Trương Quảng ư?

- Đúng như vậy.

Trương Quảng nheo mày:

- Lạ thật.. Trương Quảng không có quan hệ gì với Thiên Môn sao Thiên Môn lại đi tìm Trương Quảng.

- Điều đó Trương hiền đệ không biết làm sao ta biết được. Người đến Kim Tiền bang tìm hiền đệ lại là người có chức phận cao trong Thiên Môn nữa...

- Bang chủ... Đó là ai.

- Không xa lạ với hiền đệ đâu. Đó chính là Thất kỳ sứ giả của Thiên môn.

- Họ nói gì với Bang chủ.

- Thất kỳ sứ giả truyền lệnh bài của môn chủ Thiên môn, mời hiền đệ đến Thiên Môn.

Trương Quảng đứng lên:

- Họ mời Trương Quảng hay bắt Trương Quảng phải đến Thiên môn.

- Mời hay buộc thì cũng thế thôi.

Trương Quảng ôm quyền:

- Vâng theo ý bang chủ thì sao.

Thượng Quan Nghi lưỡng lự một lúc rồi nói tiếp:

- Nhưng chuyện này...

Trương Quảng ôm quyền cướp lời Thượng quan Nghi:

- Bang Chủ. Trương Quảng hiểu rồi. Chuyện này cứ xem như là chuyện riêng của Trương Quảng với Thiên Môn, không can dự gì đến bang chủ.

- Trương hiền đệ hẳn không cảm thông cho ta chứ. Mặc dù chúng ta. là một bang phái lớn trong giang hồ... Nhưng trên chúng ta còn có Thiên môn, Minh thần cung,...

Trương Quảng mỉm cười rồi nói:

- Có việc gì, hẳn bang chủ đã nghiệm ra những gì Trương Quảng nói với bang chủ trước đây.

Thượng Quan Nghi bưng chén trà, uống một ngụm rồi buông tiếng thở dài:

- Thực lực của các bang phái trong võ lâm không phải là ngân lượng mà chính là võ công. Chúng ta có kim lượng nhiều thật nhưng trong võ lâm Kim Tiền bang không là gì cả.

Trương Quảng lắc đầu:

- Tại hạ xin được phản bác lại ý nghĩ này của bang chủ. Đúng ra chúng ta có thực lực rất mạnh... Nhưng chỉ tiếc bang chủ thúc thúc không tận dụng được sức mạnh của kim lượng thôi. Bang chủ thúc thúc không còn gì phải lo... Trương Quảng sẽ đến Thiên Môn rồi sớm quay và âm mưu cầu đại cuộc với bang chủ.

- Ta chờ hiền đệ quay về.... Ta nghĩ Kim tiền bang một ngày không có Trương hiền đệ chẳng khác nào hán tổ năm xưa không có Trương Lương vậy.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Bang chủ! Trương Quảng không có tài kinh bang tế thế như Trương Tử Phòng tiên sinh đâu... Nhưng Trương Quảng sẽ dốc hết sức vì bang chủ thúc thúc và Kim tiền bang.

Trương Quảng nói dứt câu thì Lục Tần từ ngoài hồi hả chạy vào.

Lão vừa hồi hả bước vào vừa nói

- Bang chủ nguy rồi... Nguy rồi...

Thượng Quan Nghi chau mày.

- Lục tổng quản...

- Thất kỳ sứ giả Hoài Viễn đang làm náo động bên... bên biệt trang của Tiểu Thư.

Mặt của Thượng Quan Nghi sa sầm:

- Tại sao Hoài Viễn lại biết được biệt trang của Uyên Uyên.

- Y tự mò đến biệt trang của tiểu thư và muốn tiểu thư ra bồi tiếp hấn uống rượu, nếu tiểu thư không bồi tiếp... Thất kỳ Hoài Viễn sẽ đại náo.

Trương Quảng ôm quyền nói với Thượng Quan Nghi:

- Bang chủ... Trương Quảng và bang chủ phải qua bên đó thôi.

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài nhìn Trương Quảng.

- Chuyện này Trương hiền đệ phải xử cho thật tế nhị. Nếu không sẽ gây hiềm khích với Thiên Môn... Bất lợi cho Kim tiền bang của chúng ta mà thôi.

- Trương Quảng sẽ tùy cơ ứng biến. Bang chủ yên tâm.

Chàng nhìn lại Lục Tần:

- Là một đại tổng quản của Kim Tiền bang. Lục tổng quản chỉ biết chạy thôi ư. Chức nghiệp của một đại tổng quản quan trọng như thế nào Lục tôn giá biết chứ.

Lục Tần cúi gầm mặt xuống

Kim tiền bang chủ Thượng Quan Nghi nhìn lão. Thở hắt ra một tiếng.

Thượng Quan Nghi nói:

- Kể từ bây giờ Lục Tần không còn là tổng quản của Kim tiền bang, khi nào Trương công tử quay về mọi việc giao lại cho Trương công tử.

Nói rồi Thượng Quan Nghi xăm xăm bước thẳng ra ngoài.

Trương Quảng nối gót theo chân Thượng Quan Nghi.

Mặt Lục Tần sa sầm, đánh hấn lại với những nét căm phẫn lộ qua ánh mắt hừng hực rọi theo Trương Quảng.

Lão lẩm nhẩm nói khi Trương Quảng và Thượng Quan Nghi ra khỏi phòng:

- Trương công tử.....Người sống được bao lâu mà đòi thay thế lão Lục chứ.

-- o O o --

Hết Quyển 4